

گلستان عشق

اقبال قادری

گلستانِ عشق

اقبال قادری

حصہ اول، فیصل آباد

03217044014

Gulistan e Ishq

by

Iqbal Qadri

Licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

جملہ حقوق بحق شاعر محفوظ ہیں

کتاب: گلستانِ عشق
شاعر: اقبال قادری
نظر ثانی: ڈاکٹر نوید عاجز
اہتمام: حسن ادب فیصل آباد
سرورق: ڈاکٹر عارف حسین عارف
سال اشاعت: ۲۰۲۲ء
ناشر: حسن ادب، فیصل آباد
قیمت: 700 روپے

ARI ID: [1689954541792](https://doi.org/10.12816/2022/1689954541792)

انتساب

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله -

دُکھاں درداں تے یاداں دا ایہہ نذرانہ میں اپنے
سوہنے پیر و مرشد حضرت قبلہ خواجہ محمد عبدالرحمن صاحب قادری
نوری تے عظیم روحانی پیشوا صوفی محمد اصغر صاحب رینجرز آف
جہلم شریف والیاں دی خدمت وچ پیش کرنا ہاں تے نالے
میاں مقبول حسین رینالہ خورد، 9 چک ڈیڑھ شریف والیاں دی
دعاواں وی شامل حال نیں۔

حسن ترتیب

- ❖ تالیف و اسبب
  - ❖ معاونت
  - ❖ کچھ شاعر بارے
  - ❖ دیباچہ
  - ❖ عرض مصنف
  - ❖ اپنی گل بات
  - ❖ تعارف خواجہ محمد عبدالرحمن
  - ❖ کلام حضرت خواجہ عبدالرحمن
  - ❖ مناجات
  - ❖ دعا
  - ❖ وعظ
  - ❖ نعت شریف
- اقبال قادری
- میاں مسعود الحسن گنج قادری
- اقبال قادری
- اقبال قادری
- حافظ محمد اقبال قادری

گلستانِ عشق

حمد و نعت

❖ مناجات

❖ حمد باری تعالیٰ

❖ نعت بحضور سرورِ کائنات ﷺ

❖ نعت بحضور سرورِ کائنات ﷺ

❖ نعت بحضور سرورِ کائنات ﷺ

مناقب

❖ ماڑی والیا

❖ حضور بابا پیر سید ولی محمد شاہ سائیں

❖ وچھوڑا

❖ صوفی محمد اصغر سائیں

❖ صوفی جی

❖ عقیدت حضرت خان بابا

❖ خواجہ غلام رسول توگیری

❖ بابا فضل دین بھٹی

❖ حضرت شاہ محمد یونس صابری

- ❖ حضرت پیر جلیل احمد اخون
- ❖ پیر عبدالقادر
- ❖ حضرت سید افتخار الحسن شاہ
- ❖ مرثیہ: حضرت بابا یونس صابری
- ❖ حضرت مولانا نیاز احمد مرحوم
- ❖ ضیا شاہد دے ناں
- ❖ پند نامہ
- ❖ افضل ذکر (کلمہ شریف)
- ❖ چرخہ
- ❖ کامل مرشدی پہچان
- ❖ کوڑا جو بن
- ❖ خالی پنجرہ
- ❖ اگلا امتحان
- ❖ کامیابی
- ❖ من دی صفائی
- ❖ فانی دنیا
- ❖ ذکر الہی
- ❖ طلب دنیا دھوکا ہے

- ❖ دنیا نال نہ جانی
- ❖ اگلا جہان
- ❖ دنیا دی حقیقت
- ❖ عشق دامتسلک
- ❖ اگے دی سوچ
- ❖ عشق و پار
- ہاجر نامہ
- ❖ وچھوڑا
- ❖ وچھوڑے دے دکھ
- ❖ سرکار دی اڈیک
- ❖ مرشد داپیار
- ❖ مرشد داشہر
- ❖ محبوب دی یاد
- ❖ تانگاں
- ❖ تانگ و صل دی
- ❖ درشن
- ❖ عشق داروگ
- ❖ جہلم داسفر

❖ تاہنگاں والی رات

❖ سِک ماہی دی

❖ دربارِ سخنِ شوقِ الہی دی حاضری

❖ میں ول ول تکناں مرشدنوں

❖ ملن دی چاہ

❖ فیر سرکاری اڈیک

❖ پریت

❖ فرمائش

❖ ملن دی آس

❖ حسن فانی اے

❖ سماج نامہ

❖ پارک دی سیر

❖ صحافت

❖ ساون

❖ روپ زمانے دا

❖ ہسپتال دی نرس

❖ روہی دی سیر

❖ آصف فیملی پارک دی سیر

- ❖ کلی فقیردی
- ❖ عدلیہ والنصاف
- ❖ فرقت
- ❖ اُردو کلام
- ❖ چودھری گلزار احمد مرحوم
- ❖ ادارہ (ایم پی ڈی ڈی) لاہور کا آنکھوں دیکھا حال
- ❖ دوست کی فرمائش
- ❖ بہارِ جہلم
- ❖ دلِ بے قرار
- ❖ تمنا دیدارِ مرشد
- ❖ محبوب کی یاد میں

تالیف و اسباب

راقم الحروف دے ایک وڈے مہربان ذوالفقار علی بھٹی (مرحوم) سب انجینئرسن۔ اوہناں دا بڑا شوق سی کہ مرشد سائیں خواجہ محمد عبدالرحمن ہوراں دی صفتاں تے شعراں وچ ایک چھوٹا جیسا رسالہ ہونا چاہیدا اے جس نوں پڑھ کے عام تے سادہ لوگ وی فائدہ اٹھا سکن۔ اوہناں نے ایہہ کم میرے ذمے لادیتا۔ میں رسالہ لکھ ہی رہیا ساں پر جناب ذوالفقار علی بھٹی ہوراں دے اچانک سدے آگئے تے اور حیم یا رخاں دے اندر اپنے اللہ سوہنے کول ٹر گئے۔ بڑا دکھ ہو یا پر اوہناں دیاں یاداں دل وچوں نہ گئیاں۔ پڑھن والیاں نوں میں بڑے ادب نال آکھاں گا کہ میرے اس مرحوم سجن لئی ضرور دعا کرن کہ اللہ سوہنا انہاں دی قبر نوں اپنے نور نال بھر دیوے۔

خاکسار اقبال قادری
بہاول نگر

معاونت

ایس کتاب دی ترتیب تے تیاری وچ میرے نال جیہڑے جیہڑے مہرباناں نیں تعاون کیتا اے اوہناں وچ ممتاز قانون دان میاں سعید احمد ایڈووکیٹ ضلع کچہری اوکاڑہ، میاں وحید الدین عرضی نویس ضلع کچہری اوکاڑہ، میاں مسعود الحسن گنج قادری، حاجی منیر احمد الحمد آئل ملز آف قبولہ شریف، پروفیسر محمد حسین لنگاہ ڈگری کالج بہاول نگر، سید انیس الرحمن گیلانی تے سب توں ودھ کے اعجاز احمد کمپیوٹر والیاں داوی بے حد تعاون شامل حال رہیا تے بہاول نگر دی معروف شخصیت میاں علی احمد سنگھ صاحب جنہاں دارقم نال مالی تعاون مثالی رہیا۔

میں اوہناں بھراواں دا بڑا شکر گزار ہاں پئی انہاں دی مدد تے معاونت دے نال اے کتاب عملی طور تے چھپ کے ساڈیاں ہتھاں وچ موجود اے۔ اللہ پاک اوہناں دوستاں دے علم، عمل تے عمر وچ خیر و برکت عطا فرماوے۔ (آمین)

کچھ شاعر بارے

حافظ محمد اقبال بن میاں غلام محمد بن میاں نادر علی ماندری بن میاں چندو ڈا بن بابا بدھن قوم آرائیں یہاں تک تو صحیح صحت کے ساتھ ہم نے اپنے بزرگوں سے سنا ہے اور سکونت کے لحاظ سے بھی ہمارا علاقہ یہی ہے۔ 1890ء کے ریونیوریکارڈ کے مطابق مشہور دربار عالیہ تو گیرہ شریف کے اطراف میں موضع موسیٰ بھوتہ میں ساڑھے نو مربع زر خرید رقبہ تھا جس کو چھوڑ چھاڑ کر بزرگ گائیں لے کر ریاست بیکانیر چلے گئے۔ کئی سالوں کے بعد جب واپس آئے تو رقبہ ضبط ہو کر بھوتہ قوم کے کسی فرد کو منتقل ہو گیا تھا۔ اس وقت یہ قانون تھا کہ تین سال تک جو واجبات ادا نہ کرتا رقبہ بحق گورنمنٹ ضبط ہو جاتا اور قانونی چارہ جوئی کی تاریخ بھی گزر گئی تھی۔ یوں رقبہ تو گیا مگر ان کی عزت وقار برقرار رہا۔ آپس میں بھائیوں کا اتفاق اور غریب مظلوم کی مدد ان کے اچھے اصولوں کی وجہ سے وہ لوگوں کے دلوں پر راج کرتے تھے۔ کسی زمیندار کے ڈیرے پر حاضری نہ دیتے، آزاد مرضی کے لوگ تھے۔ جہاں کہیں بھی ان کا تذکرہ ہوتا تو لوگ ان کے خلاف بات کرنے سے گریز کرتے۔ علاقے میں ان کا ایک نام تھا وہ اس دنیا سے چل بسے اور ان کے اچھے اصول بھی رفتہ رفتہ ختم ہو گئے۔

راقم الحروف کی تاریخ پیدائش تو یاد نہ ہے البتہ جائے پیدائش چاہ بوٹے والا جو کہ بہاول نگر چک ماتراں سے مغرب کی طرف دو کلومیٹر کے فاصلے پر ہے۔ راقم نے جونہی ہوش سنبھالی والد صاحب ہیڈ جالوالہ اپنے رقبہ پر منتقل ہو گئے تھے اور زیادہ وقت وہیں گزارا۔ ابتدائی تعلیم اپنے بڑے بھائی سے شروع کی بعد ازاں اپنے بڑے ماموں کی سرپرستی میں حافظ عطاء الرحمن صاحب ولد خواجہ اللہ بخش صاحب دین پور شریف والوں سے قرآن پاک حفظ کیا۔ حاصل پور مدرسہ امدادیہ میں بھی زیر تعلیم رہے پھر دینی مدرسوں کی سفارت بھی کرتے رہے۔ اسی سلسلے میں جامعہ فریدیہ گودڑی بابا صاحب پاکپتن شریف پیر قاری بشیر احمد چشتی صاحب مرحوم کے ساتھ تین سال تک سابق وزیر اعظم نواز شریف کے گھر بھی جاتے رہے۔ رات کا قیام ان کے ہاں فیروز پور روڈ ( ) کوٹھیاں مشہور ہیں میں ہوتا۔ 4 نمبر کوٹھی پر باقاعدہ جماعت ہوتی بہت

اچھے لوگ تھے۔ وہ مدرسہ کی بہت زیادہ خدمت کرتے پھر صبح ان کے چچا میاں عبدالعزیز صاحب ہمیں کار پر بیٹھا کر شاہ عنایت آرائیں یاد اتا صاحب کے دربار پر چھوڑ کر جاتے۔ قبل ازیں مولنا مودودی صاحب اور شورش کاشمیری سے بھی ملتے رہے ہیں۔ مولنا اللہ یار خاں چکڑالہ ضلع میانوالی میرے بڑے مہربان تھے جب میانوالی کا سفر ہوتا تو قیام ان کے پاس ہوتا تھا اور فیروز پور روڈ لاہور جامعہ اشرفیہ میں مولنا اشرف علی تھانویؒ کے 13 خلفاء جو ہندوپاک سے آئے ہوئے تھے ان کے ساتھ چائے پی۔ پھر روحانی سفر شروع ہوا۔

پیر فیض علی شاہ سائیں صاحب سخی شوق الہی والوں کی پہلی ملاقات میں زندگی میں تبدیلی آگئی پھر ان کے خلیفہ خاص خواجہ عبدالرحمن سائیں کے ہاں عرصہ دراز تک خدمت سرانجام دیتے رہے اور خوش قسمتی سے دستار خلافت بھی حاصل کی۔ ویسے تو آپ کے خلفاء بہت ہیں مگر اس وقت خرقہ خلافت حاصل کرنے والے خوش نصیب ہم 6 خلفاء تھے۔ جن میں سرفہرست سجادہ نشین اول خواجہ محمد زکریا سائیں بھی ہیں جو اب اس وقت دربار عالیہ خواجہ عبدالرحمان بستی فیض آباد سخی شوق الہی میں سجادہ نشین کے منصب پر فائز ہیں۔ بعد ازاں صوفی محمد اصغر سائیں رینجر والے آف جہلم شریف والوں کی خدمت میں اقدس میں آتے جاتے رہتے ہیں۔ بہت زیادہ جہد کیا، بھوک پیاس، شب بیداری کا پہرا واجب پہن لیا تو روحانی پرواز شروع ہوگئی۔ ان کے شوق میں جب سردی گرمی کا احساس نہ رہا تو پھر پردے ہٹنے شروع ہو گئے۔ کہاں تک گئے جہاں تک اللہ تعالیٰ کو منظور تھا۔ البتہ اکابرین کی روحانی محفلوں سے بہت زیادہ لطف اندوز ہوتے رہے اور ظاہری لحاظ سے بھی راقم نے قرآن پاک کی بہت زیادہ خدمت کی ہے۔ مساجد میں امامت، خطابت بھی 40 سال سے کر رہے ہیں اور مسجدوں کی تعمیر میں بھی کافی حصہ ہے۔

بہاول نگر میں راقم سے قرآن پاک پڑھنے والوں کی ایک کثیر تعداد ہے جس میں بہت سے باختیار لوگ اچھی پوسٹوں پر فائز ہیں، کروڑ پتی اور غریب بھی ہیں البتہ غرباء میں بہت زیادہ خلوص دیکھنے میں آیا ہے۔ ادب اور خدمت میں بھی یہ امراء سے بہت زیادہ آگے ہیں۔

دیباچہ

رب دے پاک ناں تو شروع کرناہاں جیہڑا بڑا رحمان تے رحیم اے تو دست بستہ سلام آقائے دو جہاں سرکارِ دو عالم ﷺ دی بارگاہ وچ جنہاں دی خاص نظر عنایت اے، اینہاں گنہ گاراں تے اللہ پاک دا ایہہ احسانِ عظیم اے کہ سانوں نسبت عطا کیتی۔ حضور نبی کریم ﷺ دے نال اہلیت دے نال اظہار، پنجنن پاک دے نال تے آپ دی آل پاک دے نال تے آپ ﷺ دے غلاماں دے نال اللہ دے ولیاں داوی شکر گزار ہاں انہاں دے بڑے اُچے ظرف تے بڑے کھلے دل نال عیاں بھریاں نوں گل نال لالیا۔ تے رب کولوں انہاں دی بخشش دی دعا کیتی۔ شکر تے فکر دے ایس پنیڈے وچ ٹردے ٹردے حضرت قبلہ خواجہ محمد عبدالرحمن تے، جگ دے راجہ دے دروازے تے ہتھ بندھ کے حاضر ہو گئے تے انج حافظ محمد اقبال ہوری میرے پیر بھائی بن گئے۔

حافظ محمد اقبال ہوری میرے توں بہت پہلاں خواجہ صاحب دے مرشد سائیں ہوراں دے دست بیعت ہوئے ہوئے نیں۔ حافظ صاحب نال بڑیاں ملاقاتاں رہیاں پر انہاں دے ایس راز دا پتہ نہیں سی پئی ایہہ بڑے چنگے شاعروں نیں۔ حافظ صاحب ہوراں جدوں اپنا شعری مسودہ میرے سامنے رکھیا تاں مینوں پتہ لگا پئی حافظ صاحب شاعروں نیں۔ تے اوہناں دی شاعری دے اندر عشق، لگن تے سرکارِ دو عالم ﷺ دے نال عشق تے مرشد پاک دے نال عقیدت تے مرشد دی جدائی دے فراق دارنگ بڑا گھڑواں اے ایہہ اشعار نسبت رکھن والے ہر بندے دے دل دی آواز نیں۔ ایہہ تے پڑھن والے تے اک خاص طراں دی رقت طاری کر چھڈ دے نیں۔ ہر ہر شعر دے کچھے بیٹے ہوئے ویلے دی اک مکمل کہانی موجود اے تے ہر کہانی دی نسبت مرشد دے نال سمبندھ رکھی دی اے۔ ہو کے، ہنجوتے ہاواں ایہہ اشعار پڑھ کے ودھدے چلے جاندے نیں تے خواجہ صاحب دے دوارے دے سارے منظر اک اک کر کے اکھاں اگے گھسن لگ پیندے نیں۔ ایہو جہی حالت زار دے اندر میں اکثر خواجہ صاحب نوں یاد کردیاں ہونیاں حضرت خواجہ غلام فرید دے ایہہ اشعار پڑھناں ہاں۔

اُچیاں لمیاں لال کھجوراں تے پت جھاں دے ساوے
 جس دم نال پریت اساڈی ساکوں اوہ دم نظر نہ آوے
 گلگیاں سنجیاں اُداس ڈسیون اَتے ویہرا کھاون آوے
 یار فرید او تھے کیہہ و سناں جتھے یار نظر ناں آوے
 حافظ محمد اقبال صاحب لئی میں دعا گو ہاں پئی اللہ پاک انھاں دے ذوق علم تے عمل
 تے عمر وچ خیر و برکت پاوے، انھاں دے شوقِ آگہی وچ وا دھا کرن تے دین و دنیا دی
 بھلائی عطا کرن تے سارے پیر بھائیوں نوں مرشد پاک حضرت قبلہ خواجہ محمد عبدالرحمن سائیں
 دے رسے ہوئے طریقیاں دے مطابق حیاتی گزارن تے شریعت تے بڑے پکیاں ہو کے
 عمل دی توفیق عطا فرمان۔ (آمین)

والسلام

مرشد دے قدماں دی خاک

میاں مسعود الحسن گنج قادری

۱۴۹۔ اے جناح کالونی بہاول نگر

عرضِ مصنف

بندہ ناچیز انتہائی ادب سے عرض گزار ہے کہ اللہ رب العزت نے ہمیں انسان بنایا اور اپنے پیارے محبوب کے دامنِ رحمت سے وابستہ فرمایا۔ علاوہ ازیں بے شمار نعمتوں سے نوازا۔ ہمیں چاہیے کہ ہم اپنے رب کی عبادت کریں اور اس کے شکر گزار بندے بنیں۔ شریعتِ مطہرہ کے مطابق اپنی زندگی بسر کریں، لیکن ہم دین سے بہت دور ہوتے جا رہے ہیں۔ نفس کی خواہشات اور رسم و رواج کو بہت زیادہ اہمیت دیتے ہیں اور دین کے معاملہ بھی اپنی مرضی کرتے ہیں۔ کسی نے کیا اچھا لکھا ہے:

جیویں پیارا راضی ہووے مرضی دیکھ سجن دی

جئے کر مرضی اپنی لوڑیں ایہہ گل کدے نہ بندی

جب کہ خدمت، ہمدردی، درد دل کا جذبہ ہونا چاہیے۔ علماء کا کام تو صرف بتا دینا ہے عمل ہم نے کرنا ہے: ”جیسا کریں گے ویسا بھریں گے“۔ ذکر آتا ہے کہ بھگت کبیر کی جھونپڑی مذبح خانے کے پاس تھی۔ جانور ذبح ہوتے وقت درد بھری آواز نکالتے تو آپ پریشان ہو کر کلی سے باہر آجاتے۔ آخر آپ نے فرمایا:

کبیرا تیری جھونپڑی گل کٹیوں کے پاس

جو کرے سو بھرے توں کیوں رہے اداس

یہ دنیا کی زندگی بہت ہی مختصر ہے۔ سب کچھ یہیں چھوڑ کر چلے جانا ہے۔ کسی نے کیا خوب لکھا ہے:

اجڑ گئے وہ باغ جس کے لاکھوں مالی تھے

سکندر جب گیا دنیا سے دونوں ہاتھ خالی تھے

لکھیا چن چراغ نے سرفراز خان نوں:

کچھ کھا لیئے کچھ پی لیئے کچھ دے دیئے رحمانِ نوں
 اتنا غرور نہیں چاہیے اس قبر دے مہمانِ نوں
 چن چراغِ میاں اس پینگ نے ٹٹ جاونا
 ایہ جیہڑی چڑھی ہے اسمانِ نوں
 اس زندگی کو کیوں نہ اللہ کی یاد میں گزارا جائے، یہی ہماری کامیابی ہے بلکہ کوئی لمحہ بھی
 اللہ کی یاد سے غافل نہ گزرنے پائے۔ ابھی جوانی میں ہی زندگی میں تبدیلی آنی چاہیے۔
 بڑھاپے میں ہمت و طاقت جو اب دے جاتی ہے جیسے حج و عمرہ میں پہاڑوں پر چڑھا نہیں جا
 سکتا۔ زیارت کی حسرت دل ہی میں رہ جاتی ہے اور بزرگوں کا بھی یہی فرمان ہے:

جس کھیتی دا لکھ نہ رہیا نہ سکا نہ ہریا

کیہ کرسی دھپ سکاون سیتی کیہ کرسی بدل ورھیا
 ذکر آتا ہے کہ حضرت بابا فرید گنج شکر رحمۃ اللہ علیہ خط بنوار ہے تھے، حجام نے عرض کی
 حضور ہونٹوں کو روک لیں کہیں کٹ نہ جائیں۔ آپ نے فرمایا: ہونٹ اگر کٹ بھی گئے تو زخم
 ٹھیک ہو جائے گا لیکن جو لمحہ اللہ کی یاد سے غافل گزرا وہ واپس نہیں آئے گا۔

یہ وہ لوگ تھے جن کی پوری زندگی اللہ کی یاد میں گزری۔ ان کے مرنے کے بعد بھی ان کے
 مزاروں پر رونق ہے اور تاقیامت رہے گی اور لوگ فیض یاب ہوتے رہیں گے اور ان کا نام زندہ رہے
 گا۔ یہ لوگ ہماری طرح نہ دولت و شہرت نہ نفس کے پجاری تھے اور ان کی تعلیم بھی بہت ہی سادہ
 تھی۔ ایک مرید نے قینچی پیش کی تو آپ نے فرمایا یہ کس کام کے لیے عرض کی حضور یہ کاٹنے کا کام
 دیتی ہے۔ فرمایا سوئی کیوں نہیں لائے جو سینے یا جوڑنے کا کام دیتی ہے۔ اس سے مسلمانوں کو آپس
 میں اتفاق سے رہنے کا سبق ملتا ہے۔ حضور بابا فرید الدین گنج شکر نے اولیائے کاملین کی محفل میں
 بیٹھنے کا اشارہ بھی دیا ہے۔ اللہ والوں کی محفل میں انسان کی عملی زندگی بہتر ہو جاتی ہے۔ فرمایا:

اٹھ فریدا ستیا سیر کرن نوں جاء

جئے کوئی مل جائے بخشیا ہويا توں وی بخشیا جاء

اور جو لوگ دوسروں کا مال و دولت دیکھ کر دل میں تمننا رکھتے ہیں ان کو حوصلہ دینے کے لیے فرمایا:
 رکھی سکھی کھاء فریدا ٹھنڈا پانی پی
 ویکھ پرایاں چوپڑیاں نہ ترساویں جی
 فرمایا: آگے چل کر حساب ہونا ہے۔ تیرا سارا اعمال نامہ تیرے ہاتھ میں آجائے گا پھر
 تو پچھتائے گا اور جو ناجائز کمائی سے مال کماتے ہیں اور سمجھتے ہیں ہم کامیاب ہو گئے ہمیں سکون
 مل جائے گا ان کے متعلق فرمایا:

روٹی تیری کاٹھ دی لاون تیرا بھکھ
 جیہناں کھادیاں چوپڑیاں اوہی سہن گے دکھ
 باوجود اتنے زہد و تقویٰ کے آپ اپنے نفس کو اس طرح تسلی دیتے اور فرماتے:
 کالے میڈے کپڑے کالا میڈا بھیس
 گناہیں بھریا میں پھراں لوک کہن درویش
 پھر فرمایا:

چی چادر لاء دے کڑیے پہن فقیری لوئی
 چی چادر نوں داغ ہزاراں لوئی داغ نہ کوئی
 قادری سلسلے کے حضرت سلطان باہو ارشاد فرماتے ہیں:
 عدل کریں تاں تھر تھر کنبن اچیاں شاناں والے ہو
 فضل کریں تاں بخشے جاون میں ورگے منہ کالے ہو
 عاجزی، انکساری ہی اصل دولت ہے۔ اس سے ہی انسان کو عزت و شہرت ملتی ہے۔
 بقول بہادر شاہ ظفر:

نہ تھی حال کی جب ہمیں اپنے خبر رہے دیکھتے اوروں کے عیب و ہنر
 پڑی اپنی بُرائیوں پر جو نظر تو نگاہ میں کوئی بُرا نہ رہا

لوگ بغیر سوچے سمجھے پیر و مرشد پکڑ لیتے ہیں، پھر مقصد حاصل نہیں ہوتا اور ساری زندگی دھکے کھاتے رہتے ہیں۔ جس مرشد کا اپنا عمل شریعت کے مطابق نہیں وہ شریعت و طریقت اور روحانیت کا علمبردار کیسے ہو سکتا ہے؟ کسی نے بہت ہی اچھا لکھا ہے:

خلاف پیمر کسے را گزید
ہرگز بہ منزل نہ خواہد رسید
علاوہ ازیں محاورہ بھی ہے:

پانی پیوئے پن کے ..... پیر پکڑیئے چن کے
کوئی آدمی کسی پیر کا مرید ہونے گیا تھوڑے دن رہنے کے بعد اجازت چاہی۔ بزرگوں نے فرمایا کیسے آئے تھے۔ حضور مرید ہونے آیا تھا مگر کوئی کرامت ہی نہیں دیکھی۔ فرمایا میرا کوئی کام شریعت کے خلاف دیکھا۔ عرض کیا نہیں۔ حضور نے فرمایا یہی سب سے بڑی کرامت ہے۔ اس شخص نے معذرت چاہی اور مرید ہو گیا۔ آج کل یہ زیادہ ہو گیا ہے کہ درویشوں اور پیروں کا روپ دھار کر سادہ لوح لوگوں کا ایمان خراب کرتے پھرتے ہیں جو نہ نماز پڑھتے ہیں اور نہ شریعت مطہرہ پر عمل کرتے ہیں یہ دوسروں کی رہنمائی کیا کریں گے۔ ان کے متعلق کسی شاعر نے کیا اچھا لکھا ہے:

تسی توری کاٹھ کی دھاگے لئی پرو
من میں گھنڈی پاپ کی اب رام جپاں کی ہو

.....
من میلا تن اجلا بگلے جیسا بھیس
ان سے تو کوا بھلا جو اندر باہر ایک

.....
سچ آکھاں تے بھانمڑ مچدا اے
جھوٹ اکھاں تے کجھ نہ بچدا اے

(بابا بلھے شاہ)

ب

بہاول نگر دے اُردو بازار وچوں ہک وار مُرشد سائیں لنگیا سی
 کاسہ پکڑ محبوب دے پیش ہو کے میں تا در دلے دا منگیا سی
 خوش ہو محبوب نے کرم کیتا سانوں اپنے رنگ وچ رنگیا سی
 چاولہ سائیں بلھے شاہ دی اے روش پکڑی نائیں بھٹی سدا وندا سنگیا سی

ی

جے یاری لان دا ول سکھنا جاء پچھ توں قیس سلطان کولوں
 مزہ عشق دا چکھنا کہہ جئا جاء پچھ توں شیخ صنعان کولوں
 خدمت پیر دی کرنی کہہ جئی جاء پچھ توں خواجہ عبدالرحمن کولوں
 چاولہ سائیں عشق دا پچھنا ہی راہ جے کر جاء پچھ توں صوفی اصغر بھٹی خان کولوں
 آخر وچ میں اپنے پڑھن والے بھراواں دی خدمت وچ بڑے ادب نال گزارش کراں
 گا۔ پئی میرا اپنے بزرگاں نال اظہار عقیدت تے انہاں دے روحانی سفردی وی منظر کشی
 بڑے ہی اچھے، بہتر انداز دے وچ کیتی اے۔ امید ہے کہ پئی معرفت تے سلوک رکھن
 والیاں دے شوق وچ ہو روی زیادہ وادھا ہووے گا۔ بندہ بھلنہارا اے۔ اگر کسی جگہ کوئی کمی
 کوتاہی ویکھو تاں ضرور دسیا جاوے پئی دو جی واری اسنوں دور کیتا جاسکے۔

خاکپائے اولیاء:

اقبال قادری

بہاول نگر

اپنی گل بات

حافظ محمد اقبال بن میاں غلام محمد بن میاں نادر علی ماندری بن میاں چندو ڈا بن بابا بدھن قوم آرائیں یہاں تک تو صحیح صحت کے ساتھ ہم نے اپنے بزرگوں سے سنا ہے اور سکونت کے لحاظ سے بھی ہمارا علاقہ یہی ہے۔ 1890ء کے ریونیوریکارڈ کے مطابق مشہور دربار عالیہ تو گیرہ شریف کے اطراف میں موضع موسیٰ بھوتہ میں ساڑھے نو مربع زر خرید رقبہ تھا جس کو چھوڑ چھاڑ کر بزرگ گائیں لے کر ریاست بیکانیر چلے گئے۔ کئی سالوں کے بعد جب واپس آئے تو رقبہ ضبط ہو کر بھوتہ قوم کے کسی فرد کو منتقل ہو گیا تھا۔ اس وقت یہ قانون تھا کہ تین سال تک جو واجبات ادا نہ کرتا رقبہ بحق گورنمنٹ ضبط ہو جاتا اور قانونی چارہ جوئی کی تاریخ بھی گزر گئی تھی۔ یوں رقبہ تو گیا مگر ان کی عزت وقار برقرار رہا۔ آپس میں بھائیوں کا اتفاق تھا اور غریب و مظلوم کی مدد اور اپنے اچھے اخلاقی اصولوں کی وجہ سے وہ لوگوں کے دلوں پر راج کرتے تھے۔ کسی زمیندار کے ڈیرے پر حاضری نہ دیتے، آزاد مرضی کے لوگ تھے۔ جہاں کہیں بھی ان کا تذکرہ ہوتا تو لوگ ان کے خلاف بات کرنے سے گریز کرتے۔ علاقے میں ان کا ایک نام تھا وہ اس دنیا سے چل بسے اور ان کے اچھے اصول بھی رفتہ رفتہ ختم ہو گئے۔

راقم الحروف کی پیدائش کا حتمی سال معلوم نہیں البتہ شناختی کارڈ کے مطابق راقم ستمبر ۲۰۲۲ میں محکمہ قانون سے ریٹائرڈ ہونے جا رہا ہے۔ راقم کی جائے پیدائش چاہ بوٹے والا ہے جو کہ بہاول نگر چک ماتراں سے مغرب کی طرف دو کلومیٹر کے فاصلے پر واقع ہے۔ راقم نے جو نہی ہوش سنبھالی والد صاحب ہیڈ جالوالہ اپنے رقبہ پر منتقل ہو گئے تھے اور زیادہ وقت وہیں گزارا۔ راقم نے ابتدائی تعلیم اپنے بڑے بھائی سے شروع کی بعد ازاں اپنے بڑے ماموں کی

سرپرستی میں حافظ عطاء الرحمن صاحب ولد خواجہ اللہ بخش صاحب دین پور شریف والوں سے قرآن پاک حفظ کیا۔ حاصل پور مدرسہ امدادیہ میں بھی زیر تعلیم رہا، پھر دینی مدرسوں کی سفارت بھی کرتا رہا۔ اسی سلسلے میں جامعہ فریدیہ گودڑی بابا صاحب پاکپتن شریف میں بطور استاد خدمات انجام دیں، پیرقاری بشیر احمد چشتی صاحب مرحوم کے ساتھ تین سال تک سابق وزیر اعظم نواز شریف کے گھر ملاقات کو جاتا رہا۔ رات کا قیام ان کے ہاں فیروز پور روڈ (ہری) کوٹھیاں میں ہوتا۔ 4 نمبر کوٹھی پر نماز باقاعدہ جماعت کے ساتھ ادا ہوتی تھی، بہت اچھے لوگ تھے۔ وہ مدرسہ کی بہت زیادہ خدمت کرتے پھر صبح ان کے چچامیاں عبدالعزیز صاحب ہمیں کار پر بٹھا کر شاہ عنایت آرائیں یاد اتا صاحب کے دربار تک رخصت کرنے آتے۔ قبل ازیں راقم کو مولانا مودودی صاحب اور شورش کاشمیری سے بھی ملنے کا شرف حاصل رہا۔ مولانا اللہ یار خاں چکڑالہ ضلع میانوالی میرے بڑے مہربان تھے، جب میانوالی کا سفر ہوتا تو قیام ان کے پاس ہوتا تھا اور فیروز پور روڈ لاہور جامعہ اشرفیہ میں مولانا اشرف علی تھانویؒ کے 13 خلفاء جو ہندوپاک سے آئے ہوئے تھے ان کے ساتھ چائے پینے کا اعزاز ملا۔ پھر روحانی سفر شروع ہوا۔

پیر فیض علی شاہ سائیں صاحب سخی شوق الہی والوں کی پہلی ملاقات میں زندگی میں تبدیلی آگئی پھر ان کے خلیفہ خاص خواجہ محمد عبدالرحمن سائیں کے ہاں عرصہ دراز تک خدمت سرانجام دیتا رہا اور خوش قسمتی سے دستار خلافت بھی حاصل کی۔ ویسے تو آپ کے خلفاء بہت ہیں مگر اس وقت خرقہ خلافت حاصل کرنے والے خوش نصیب ہم 6 خلفاء تھے۔ ان میں سرفہرست سجادہ نشین اول خواجہ محمد زکریا سائیں بھی ہیں جو دربار عالیہ خواجہ عبدالرحمان بستی فیض آباد سخی شوق الہی میں سجادہ نشین کے منصب پر فائز تھے اور جون ۲۰۲۲ء میں وفات پا گئے ہیں۔ بعد ازاں راقم صوفی محمد اصغر سائیں ریخجروالے آف جہلم شریف والوں کی خدمت میں اقدس

میں حاضری دیتا رہا۔ جب راقم نے بہت زیادہ جہد کیا، بھوک پیاس، شب بیداری کا پہرا واجب پہن لیا تو روحانی پرواز شروع ہوگئی۔ ان کے شوق میں جب سردی گرمی کا احساس نہ رہا تو پھر پردے ہٹنے شروع ہو گئے۔ وہاں تک گئے جہاں تک اللہ تعالیٰ کو منظور تھا البتہ اکابرین کی روحانی محفلوں سے آج بھی بہت زیادہ لطف اندوز ہوتا ہوں اور ظاہری لحاظ سے بھی راقم نے قرآن پاک کی درس و تدریس کے حوالے سے بہت زیادہ خدمت کی ہے۔ مساجد میں امامت، خطابت کو 40 سال کا عرصہ ہونے کو ہے اور مسجدوں کی تعمیر میں بھی کافی حصہ ہے۔

بہاول نگر میں راقم سے قرآن پاک پڑھنے والوں کی ایک کثیر تعداد ہے جس میں بہت سے باختیار لوگ اچھی پوسٹوں پر فائز ہیں، امیر اور غریب بھی ہیں البتہ غرباء میں بہت زیادہ خلوص دیکھنے میں آیا ہے۔ ادب اور خدمت میں بھی یہ غریب لوگ امراء سے بہت زیادہ آگے ہیں۔ راقم کی دینی خدمات کا یہ سلسلہ جاری و ساری ہے۔ قارئین اور متعلقین سے قبولیت کی دعاؤں کی درخواست کے ساتھ اجازت۔

خاکسار
اقبال قادری
بہاول نگر

تعارف: حضرت خواجہ محمد عبدالرحمن قادری نوری

پیر و مرشد حضرت خواجہ محمد عبدالرحمن صاحب قادری نوری و المختصر تعارف مریدین، عقیدتمنداں تے قارئین دی خدمت وچ پیش کر رہیاں ہاں۔ پیر و مرشد دی ہستی کسے تعارف دی محتاج نہیں تے بندہ ناچیز دی کی حیثیت تے مجال کہ مرشد دا تعارف کروائے۔ ایہہ تاں صرف حصول خیر و برکت تے تسکین ذاتی دی اک کاوش اے۔ اللہ تبارک تعالیٰ دے حضور ایہہ دست بستہ دعا کرنا ہاں کہ سانوں حق گل جھن تے اُس تے عمل کرن دی توفیق عطا فرماں۔ (آمین)

خواجہ صاحب فرماندے نے پئی ہندوستان دی ونڈتوں پہلاں دی گل اے میں ہندوستان دے ضلع گنگا نگر دے چک موضع ککروالا وچ اپنے گھر آرام کر رہیہاں کہ سفنے وچ ویکھنا ہاں کہ پیر و مرشد حضرت قبلہ سید محمد فیض علی شاہ قدس سرادریادے کنڈے تے کھڑے فرماندے پئے نے پئی عبدالرحمن پتر میرے کول تے آؤ میں اٹھ کے پانی تے ٹرنا شروع کردتا۔ دریا پار کر کے جدوں میں مرشد دی خدمت وچ حاضر ہویا تے سرکار نے گل نال لالیا۔ بڑی محبت تے بڑے پیار نال نوازیاء اپنا ناں تے پتہ دس کے فرمایا کہ ہن توں سانوں ملن لئی ماڑی سخی شوق الہی حاضری دے۔ اکھ کھلی تے میں ایس گل دی پک کر لئی پئی ماڑی سخی شوق الہی ہر سال وچ اپڑنا اے۔ اسیں کوئی لگ بھگ چالیس بندیاں دا قافلہ لے کے ماڑی سخی شوق الہی حاضر ہو گئے۔ مرشد سائیں نے بڑے چاواں نال اپنے سلسلے وچ باضابطہ شامل کر لیا تے انج میرے اُس روحانی سفر آغاز شروع ہو گیا۔ مرشد دی نگرانی وچ چلہ کشی شروع ہو گئی۔ روحانیت دی تعلیم تے تربیت ایس طرح کیتی کہ سرکارِ دو عالم ﷺ دی خاص نظر عنایت نے مشاہدات تے معرفت الہی دے خزانے عطا کر دیتے۔

مانگنے کا سلیقہ تو آتا نہ تھا
 کملی والے نے پھر بھی عطا کر دیا
 میرے اعمال کو بھی نہ دیکھا گیا
 حال و بد حال کو بھی نہ دیکھا گیا

وہ لٹاتے رہے میں رہا لوثتا
 میری چادر سے مجھ کو برہا کر دیا
 حضور سید محمد فیض علی شاہ صاحب دے حکم دے مطابق اپنی رہائش چھڈ کے بستی رحمت
 مدینہ فیض آباد وچ آباد ہو گئے۔ بستی رحمت مدینہ ماڑی سخی شوق الہی نوں جاون والے رستے
 دے نال واقع اے تے ایس بستی نوں ایس خیال تے خواجہ صاحب نے آباد کیتا پئی مرشد دی
 راہ وچ بیٹھ کے اڑیکن ہار بن کے فیض دے جلوے حاصل کیتے جاون۔ بقول شاعر:

آپ کی رہ گزر پر بنے میرا گھر

میرے گھر آپ کی رہ گزر چاہیے

حضور قبلہ سید فیض علی شاہ صاحب دے وصال توں بعد رُشد و ہدایت تے حق دے
 چاہن والے لوکاں دے ہڑ سنے۔ مرشد پاک حضرت قبلہ خواجہ محمد عبدالرحمن صاحب دی
 خدمت وچ حاضر ہو کے فیض یاب ہونا شروع کیتا تے آپ نے وہ نوازن والی حد کردتی۔ ہر
 حاضر تے غیر حاضر ساریاں لئی اکوجیہی دعا کر دے سن۔ منگن والیاں نوں تے خیر دیندے ای
 سن، نہ منگن والیاں نوں انہاں توں وددھ کے عطا کیتا۔ خواجہ صاحب نے بجل تے کنجوسی توں
 کم نہیں لیا سگوں انج کرم نوازیں کیتیاں نیں کہ مخلوق خدا وچ خواجہ صاحب دی نگاہ دل نواز
 دیاں دھماں پے گئیاں۔ آپ ہر ویلے مرشد پاک دی یاد وچ انج مگن رہندے سن کہ اکھاں
 چون اتھرو کسے وی گھڑی سگدے نہیں سن۔ ایسے کیفیت وچ کدی کدی حالت بڑی غیر ہو
 جاندی سی۔ ڈاکٹراں نے طبیبیاں نے ویکھ کے تے سکون لین والیاں دواواں دے دتیاں پر
 کسے نوں کجھ سمجھنا آئی کہ خواجہ صاحب نوں کیہ دکھاے:

کئی سہنس طبیب کماون سے پڑیاں گھول پلاون

مینڈے دل دا بھید نا پاؤن پوے فرق ناہیں اک تل دا

کیا حال سناواں دل دا کوئی محرم راز نا ملدا

زمانے بھرنون فیض ونڈن والی شفیق تے بڑیاں نازاں والی ہستی ۱۳ شعبان معظم تے

جمعے دیہاڑے اک وجے دینیں وضو کر کے اللہ پاک دی بارگاہ وچ حاضر ہو گئے۔

جت ول گیا چراغِ مبارک چان لے گیا نالے

چھپے رہیا حیران پتنگا ایدھر اودھر بھالے

حضور قبلہ خواجہ محمد عبدالرحمن صاحب دادر بار مرجعِ خلائق عام اے تے فیضِ عالم جاری

اے تے تا ابد جاری رہے گا۔

حافظ محمد اقبال قادری

بہاول نگر

کلام حضرت خواجہ عبدالرحمن

”درج ذیل اشعار آنحضرت قبلہ خواجہ صاحب نے خود تحریر فرمائے ہیں۔ ایک دفعہ رات کے وقت اچانک آنحضرت کی طبیعت ناساز ہوگئی تو اس وقت بے قراری کی حالت میں آنحضرت قبلہ خواجہ صاحب نے اپنے محبوب کو ان الفاظ میں یاد فرمایا (اللہ والوں کے علاج بھی عجیب ہوتے ہیں) تو اسی وقت محبوب پاک کی حاضری ہوئی اور شفاء ہوگئی۔“

مناجات

سوہنے اپنے نام دا واسطہ ای اج رحم کروقت وہاؤندا اے
تیری تانگ اندر نزع وقت بنیا ساہ آؤندا تے نالے جاؤندا اے

عمر گذر گئی ایسے حال اندر تیرا دکھیا پیا کر لاؤندا اے
واہ بے پرواہ دلدار میرا خبر کچھنے وی نہ آؤندا اے

خوشی وچ جہان پیا وسدا اے، کوئی ہسدا تے کوئی گاؤندا اے
ساہنوں سوہنیا وے تیرے ہجر اندر کوئی جگ دا چین نہ بھاؤندا اے

نت دل نوں دیاں دلیریاں میں، شاید یار سوہنا اج آؤندا اے
دل آکھدا کملیا بھل تیری ایویں نت دا وقت وہاؤندا اے

یہ اشعار بھی آنحضور قبلہ خواجہ صاحبؒ کے تحریر کردہ ہیں

دعا

الف! اللہ دے واسطے سوہنیا وے پیت لگڑی توڑ چڑھا دیویں
میریاں کیتیاں دل نہ ویکھ سائیاں عیب بخش دیویں پردے پادویں

سخی ذات تیری بخشن ہار ہیگی ایہہ گل نہ یار بھلا دیویں
گھسن گھیر گناہواں وچ پھاتے کریں نظرتے پار لنگا دیویں

بھلا یار ہیں توں، کر یار بھلی ساڈی بگڑی آپ بنا دیویں
اجڑ گیاں دلا دے محرماں وے کریں کرم تے پھر وسا دیویں

کدی ججن نہ بھلدے سجناں نوں، دے وچ ایہہ پک پکا دیویں
یاراں باجھ نا ہیں کدی یار رہندے، ایہہ اپنا آپ سمجھا دیویں

لڑ لگیاں دی رکھی لاج سائیاں بھل گئے ہاں راہے پاء دیویں
مر گئے ہاں تیرے فراق اندر، کر رحم تے یار جوا دیویں

کدی بھل کے بھلئے نہ تیوں، ایسا یاد دا سبق پڑھا دیویں
ایہہ جہان بھلے او جہان بھلے ہک مئے دی بوند پلا دیویں

پانی باجھ مچھی جیویں تڑندی اے ایویں اپنے باجھ تڑفادیویں
جیویں شمع تے حال پروانیاں دا سوز بخش کے یار جلا دیویں

جویں کنجری میلیاں وچ نچے در اپنے ایویں نچا دیویں
جویں چن دے نال چکور لائی اکھ نال ایویں اکھ لاء دیویں

اُلٹی کھل دندا سڑے لاء لئی ہے ایویں ساڈی کھل لہا دیویں
آرے نال کنگھی چیری جاوندی اے ایہو اساں نوں یار چرا دیویں

مہندی پیس محبوب دے ہتھ چڑھدی لگے دیرکی یار پسا دیویں
گن جان ونھے بندے پئے جاندے ایویں دلبرا کن ونھا دیویں

منجھ منگلیاں جھل کے وان بندا ایویں اپنا آپ کٹا دیویں
تیرے روسیاں ملک اجاڑ دیتے کر مہرتے آپ مناء دیویں

نت قہر دی وس کیوں و سناء ایں اج فضل دی وس و ساء دیویں
عبدالرحمنؑ مدت ہوئی وچھڑیاں نوں لہا اپنے آپ ملا دیویں

یہ اشعار بھی آنحضرت قبلہ خواجہ صاحبؒ کے تحریر کردہ ہیں

وعظ

سن اے غافل غفلت اندر ویلا گذر گیوئی
لٹی جاوَن لوک خزانے تینوں خبر نہ کوئی

انج ویلا ہئی، چھڈ غفلت نوں فیر گجھ ہتھ نہ آوے
پھڑلے پلہ پیر اپنے دا فضل ربی ہو جاوے

بجھر، کلر والی دھرتی تاں فردوس ہو جاوے
دلبر سوہنا تے من موہنا بردی نوں گل لاوے

اس نوں کدی وی موت نہ آوے اندر دوں جہانی
قسم خدا دی عبدالرحمن ملے جے دلبر جانی

ماڑی والے دلبر سائیاں سترے لیکھ جگاؤ
خالی جھولی بھردیو میری خیر نظر دی پاؤ !

توں سخیاں دا سخی انوکھا ہر گز شک نہ کوئی
سب سخاوت کل جہاناں ختم تیرے تے ہوئی

نعت شریف

یہ اشعار بھی آنحضرت قبلہ خواجہ صاحبؐ کے تحریر کردہ ہیں

کھل جاوے جے بوہا نصیباں دا
تیری دید معراج غریباں دا
سن سوہنیا میریاں عرضاں وے
مینوں ہر دم تیریاں غرضاں وے
سب دور ہو جاوے مرضاں وے
پئے جاوے جے قدم طپیاں دا
ساہنوں ہر دم تیری جھات ہووے
بھاویں دن ہووے یا رات ہووے
ساڈے نال جے تیری ذات ہووے
ساہنوں خوف نہ چور رقیباں دا
عبدالرحمنؐ جے یار مناواں میں
لکھ واری صدقڑے جانواں میں
کدی فیر نہ مول رساںواں میں
ہو جاوے جے کرم جیباں دا

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ۝

گلستانِ عشق

حمد و نعت

مناجات

تینوں سہونے محبوب دا واسطہ ای
میرے حال تے رحم کما مولا

میرے دل دی اجڑی دھرتی تے
پانی ابر کرم دا پاء مولا

میرے عیب بڑے ترے کرم بڑے
کالی کملی ہٹھ چھپا مولا

پنچتن پاک دا قرب نصیب ہووے
میرے دل نوں بڑا ہے چاہ مولا

حمد باری تعالیٰ

ہر دم صفت اللہ دی کریئے جس دے کرم گھنیرے
ہر مشکل وچ مدد کریندا اے شہ رگ توں او نیڑے

جیہڑے رو رو عرض نیں کردے اللہ دے دربارے
دور انہاں دی مشکل ہوندی دکھ مٹ جاندا سارے

جئے میں ویکھاں عیاں ولے کتے نہ میری ڈھوئی
جئے میں ویکھاں فضلاں ولے جند خوشیاں نال پروئی

کرم تیرے تے ناز کریمیاں میں وچ عیب ہزاراں
صدقہ پاک محبوب اپنے دا بخشیاں او گنہاراں

ک:

کون ہے ہے یار دلدار میرا مینوں کس دی یاد ستاندی اے
کسدے ہجر نے مار مکایا ! اے الفت کسدی پئی تڑپاوندی
بھٹی ذات ہے یار دلدار میرا جان او سے دے گیت پئی گاؤندی اے
اقبال جس بیڑی دا بھٹی ملاح ہووے بلا خوف خطرے لنگ جاوندی اے

نعت بحضور سرور کائنات صلی اللہ علیہ والہ وسلم

(براستدعا حاضر مدینہ)

میری بگڑی آپ بنا دے تیرا وسدا رہے مدینہ
مینوں خیر دیدار دی پاء دے میرا ٹھرجائے سوہنیا سینہ

تیری رحمت ٹھاٹھاں ماردی اے پئی ڈبیاں بیڑیاں تار دی اے
میں باندی تیں سرکار دی اے میرا کر جا پار سفینہ

تیرے چرچے چار چوفیرے کتھ لائے نیں آقا ڈیرے
ہن ہر جا جان تیرے میر ابن جائے دل نگینہ

دے درشن آقا پیارے بیٹھے روندے نیں عاشق سارے
جنہاں کھادی عشق دی مارے اے او بن گئے رحمت دا خزینہ

جس پیاء تو جنڈی واری لہھی اس حقیقت ساری
تابع ہوندی خلقت ساری گھر بیٹھا ہی ویکھے مدینہ

چاولہ سائیں رو رو عرض گزارے تھیوں ملک عرب دے نظارے
بیٹھ پاک دے دوارے ویکھاں دلبرنوں روزینہ

نعت بحضور سرور کائنات صلی اللہ علیہ والہ وسلم

(براستدعا حاضر مدینہ پاک)

کبل پوش مدینے والے دو جگ صدقے تیرے
 نظر کرم دی پاء ایک واری دکھ ٹل جاون میرے
 ہر دم تا نگ مدینے والی دل نوں کھچدی رہندی
 پاک محبت آقا تیری لین آرام نہ دیندی
 اپنے کول بلا لے سایاں کردے کرم گھنیرے
 رو رو وچ فراق دت آقا نبھ گئی زندگی میری
 جوں جوں دیر زیادہ ہووے ہووے مرض چنگیری
 لکھ حکیم سرہانے بیٹھے کردے جتن بہتیرے
 عشق تیرے نے اے حیا لٹ دلے نوں پائی
 چین آرام نہ ہرگز آؤندا پاندا دل دھائی
 جب تک شہر مدینے سائیاں نہ ہون غریب دے ڈیرے
 حاجی شوق زیارت لے کے ہون مگے دے راہی
 ہکناں نوں گھر بیٹھیاں دلبر صورت آن دکھائی
 واہ نصیب انہاں دا سائیاں جہاں کیتے درشن تیرے
 چاولہ سائیں نماناں عاجز رو رو عرض گزارے
 مسکن شہر مدینہ ہووے دکھ مٹ جاون سارے

نعت بحضور سرور کائنات صلی اللہ علیہ والہ وسلم

(براستدعا حاضر مدینہ)

ٹھنڈی ٹھنڈی وگنی اے پرے دی ہوائے نیں
آکھیں نبی پاک تائیں سانوں وی بلائے نیں

رورو کے یاداں وچ زندگی گذاری ہے
اللہ جانے ساڈی کیوں نہیں آؤندی پئی واری ہے

بڑیاں نیں دیراں لائیاں دل کردا وی زاری اے
محبوب نوں آکھیں ہن دیر نہ لائے نیں

جاگے نصیبا میرا روضے تے جاواں میں
باقی دی زندگی ساری اوتھے رہ جاواں میں

گل وچ پلڑا پاکے سائیں نوں مناواں میں
محبوب نوں آکھیں ہن جلد بلائے نیں

دل بے قرار ہويا تیرے انتظار وچ
عجب نظارہ ڈٹھا تیرے آقا پیار وچ

ساقی دا میخانہ کھلیا طیبہ دے بازار وچ
بھر بھر جام دلبر سب نوں پلائے نیں

مدینے دی شراب وچ لطف کمال ہے
ہویا او دیوانہ جس ڈٹھیا جمال ہے

وانگ پروانے بھوندا روضے دے دوال ہے
ہک واری ہور سوہنا مکھڑا دکھائے نیں

چاولہ سائیں دی ہر ویلے ایہو صدا ہے
پاک مدینے رب دیوے پہنچا ہے

سرکار دے چرناں وچ مل جاوے جاء اے
ساریاں دی دکھاں کولوں جان چھٹ جائے نیں

☆☆☆☆☆☆

مناقب

ماڑی والیا رحمۃ اللہ علیہ

”آنحضور خواجه صاحب کی یاد جب بہت ستاتی تو یہ اشعار کہہ کر اپنے دل کو تسلی دے لیتے!

ماڑی والیا موڑ مہار وے
 موڑ مہار تے آمل ہوار وے
 اڑ وے کاواں کول سجن دے جاویں
 میڈا جا کے رو رو حال سناویں
 دکھاں کیتا بہت آزار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 درد دکھاں دی ماری ہاں میں
 کردی نت تیاری ہاں میں
 سد کول مینوں ہوار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 رکھیاں تانگاں یار بلاسی
 کدی تے میں تتری دے بھاگ جگاسی
 نت روندی ہاں زارو نزار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 اڑ وے کاواں جا بیٹھ سجن دی بیری
 دسین جا کے کل حقیقت میری

بہت اداس تساڑی وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 درد دکھاں نے گھیرا پایا
 باجھ سجن دے کسے نہ دکھ ونڈایا
 احسان تیرا لکھ ہزار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 ماڑی دے وچ یار نے جھوکاں لایاں
 آمل ماہی اکھیاں ہن ترہایاں
 ایہہ ہویاں بہت لاچار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 جانڈیا راہیا میرا پیغام لے جاویں
 ڈھول میرے نوں بہت سلام ولاویں
 دل ہویا بہوں بے قرار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 رب کرے جے میں ماڑی جاواں
 ویکھ سجن نوں دل دیاں سکاں لاواں
 تیر ہویا کلے جیوں پار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے

ماڑی دے وچ بنیاں بہاراں
 ہر پاسے دسدیاں ہُن گلزاراں
 کدی میں غریب نوں سد مار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے
 چاولہ سائیں خواجہ توں جندڑی وارے
 نالے رو رو عرض گزارے
 دیہو بخش خطاواں ہاں او گنہگار وے
 ماڑی والیا موڑ مہار وے

☆☆☆☆☆☆☆☆

حضور بابا پیر سید ولی محمد شاہ سائیں رحمۃ اللہ علیہ

(آف پیر شاہ والے)

میری بدل دیویں تقدیر ولی شاہ بابا جی
 توں ایں مولا علی دا وزیر ولی شاہ بابا جی
 آل نبی، اولادِ علی ایں، پائی شان نرالی توں
 جو وی آیا در تیرے تے گھلیا نہ کوئی خالی توں
 کوہجھیاں نوں گل لا کے سائیاں لگیاں دی لُج پالی توں
 میری معاف کریں تقصیر ولی شاہ بابا جی
 اہل علاقے گھر گھر سائیاں تیرے دیوے بلدے
 شان انہاں دی کچھنی کی جیہڑے تیری سنگت رلدے
 ناں تیرا ہک وار جے لیے ساڈڑے دکھڑے ٹلدے
 شعلہ پیر تیری تصویر ولی شاہ بابا جی
 میری بدل دیویں تقدیر ولی شاہ بابا جی
 ولیاں دا سرتاج سداویں تیرے شان نرالے نیں
 تیرے من والے سائیاں ہر جا رہن سوکھالے نیں
 ایڈ سخاوت ہور نہ کوئی، بن منگیوں بھریں پیالے نیں
 دیویں درشن کامل پیر ولی شاہ بابا جی
 میری بدل دیویں تقدیر ولی شاہ بابا جی

سیاں نے دربار تیرے تے جھرمٹ ویکھو پایا
 ہجر فراق تیرے وچ سیاں رو رو حال ونجایا
 جنہاں سک مرشد دی رھی انہاں درشن پایا
 دیویں صدقہ بدر منیر ولی شاہ بابا جی
 میری بدل دیویں تقدیر ولی شاہ بابا جی
 کیتھل پیر دا فیض روحانی شہر قبولے آیا اے
 مئے نوشاں نوں دستگیر نے بھر بھر جام پلایا اے
 بابے پیر ولی شاہ تے تاں ہوکا پیا دیوایا اے
 تیرے در دا بناں فقیر ولی شاہ بابا جی
 میری بدل دیویں تقدیر ولی شاہ بابا جی
 پیر مبشر پوتا سائیں دا بڑیاں شاناں والا
 مہر محبت ایڈی اس وچ ہر دا کچھے حالا
 صورت سیرت دادے والی سب نوں دیوے سنبجالا
 ہویا قادری زلف اسیر ولی شاہ بابا جی
 میری بدل دیویں تقدیر ولی شاہ بابا جی

وچھوڑا

(آنحضرت قبلہ صوفی محمد اصغر صاحب ریجنرز والے آف جہلم شریف والوں کے جانے کے بعد یہ نظم تحریر میں آئی)

ٹر گئے کر کے مندڑا حال
 کدی وسدے ہاسے سبناں نال
 سبناں بانجھوں دل کر لاندہ
 رو رو ہاڑے ترے پاندہ
 ماہی جلدی مکھ وکھال
 ٹر گئے کر کے مندڑا حال
 ماہی ساڈا سب توں سوہنا
 لے گیا ہاسے، دے گیا رونا
 رو رو غم تھیں ہوئے نڈھال
 ٹر گئے کر کے مندڑا حال
 دلبر سانوں چھوڑ سدھارے
 جوں رانجھا گیا تخت ہزارے
 روندی رہ گئی ہیر سیال
 ٹر گئے کر کے مندڑا حال

سجن ساہنوں کملی کیتا
 ٹر گیا چھڈ کے چپ چپتا
 رو رو کھلے سر دے وال
 ٹر گئے کر کے مندڑا حال
 قادری سائیں دے نال جے ویندے
 کدی نال اتنے ڈکھڑے پیندے
 مکدے سب جنجال
 ٹر گئے کر کے مندڑا حال

☆☆☆☆☆☆☆☆

صوفی محمد اصغر سائیں

(آنحضور قبلہ صوفی محمد اصغر سائیں جہلم والوں نے زمیندارہ ہوٹل میں قیام فرمایا۔
علیم الدین مالک ہوٹل عقیدت مند ہوا۔ اس نظم میں ان کا ذکر بھی آیا ہے۔)

مینوں دسیا مہک بازاراں دی اج سوہنے پھیرا پایا اے
پئی قسمت جاگ پیاراں دی دکھیاں نیں شکر منایا اے

پیاں دسدیاں عجب بہاراں نیں جتھے محفلاں لائیاں یاراں نے
اوتھے بنیاں ہن گلزاراں نیں جتھے یار نے قدم ٹکایا اے

کیوں ستیا بھاگ غریباں دا تھیا بوہا بند نصیباں دا
کولوں لنگھیا یار غریباں دا، نہیں قدم رنجہ فرمایا اے

ایہہ بھاگ علیم الدین دا اے پیا قدم جاں گوشہ نشین دا اے
وجا ڈنکا دین مبین دا اے، تھیا ہر جا نور سوایا اے

جتھوں کدھرے سوہنا لنگھ جاوے پا نظر کرم دی رنگ جاوے
اوہ خیر دعاواں منگ جاوے سوہنے دکھیاں دا دکھ ونڈایا اے

سائیں عشق دی کھیڈ انوکھی اے، چھک دل نوں پیندی چوکی اے
سُن! دیدی منزل اوکھی اے، ساہنوں ہجر نے مار مکایا اے

صوفی جی

(یہ نظم آنحضرت قبلہ صوفی محمد اصغر سائیں رینجر والوں آف جہلم شریف والوں کی یاد میں لکھی گئی۔
جب آپ بہاول نگر میں تشریف لائے)

توں تاں لٹیا ہے دل دا قرار سوہنیا
تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا
چھیتی ٹر گئے او اکھاں ویکھ وی نہ رجیاں
پچھدے نیں لوکی اج گلایاں کیوں سجیاں
گلایاں کیہ ، سچے نیں بزار سوہنیا
تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا
ہوئی مشہور گل سوہنا ماہی آیا اے
سیاں نے دیدار کیتے جھرمت پایا اے
راضی جھاں کیتا اے دیدار سوہنیا
تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا
دے گیا دلاسا ماہی فیر وی میں آواں گا!
ماڑی والے پیر دا میں مزار ویکھ جاواں گا
آ جا ہن چھیتی دلدار سوہنیا
تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا

کوئی تے لیاؤ میرے ڈھول دی مثال دا
 جگ وچ لبھیا نہ ماہی تیرے نال دا
 توں ڈبیاں وی دتیاں نیں تار سوہنیا
 تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا
 قادری سائیں در تیرے دا سوالی ہے
 جو وی آیا در تیرے گیا نہ اوہ خالی ہے
 تیرے منگتے نیں سخی سردار سوہنیا
 تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا
 توں تاں لٹیا ہے دل دا قرار سوہنیا
 تیرے نال پئی سجدی بہار سوہنیا
 ☆☆☆☆☆☆☆

عقیدت حضرت خان بابا خان بابا روڈ بہاول نگر

تیرے درتے میں بابا آئی کدوں دی کھڑی
 پاویں جھات کرم دی آوے دید دی گھڑی
 تیرے در توں سوالی کدے جان نہ خالی
 میں پکڑ کے جالی بابا کدوں دی کھڑی
 توں ایں خواجہ اجمیری دا بوہت پیارا
 تونے والیاں دی اکھیاں دا توں ایں ستارا
 میری شوہ وچ کشتی ، نہیوں دسدا کنارہ
 قبلہ عالم دے پیارے جاوے غم دی گھڑی
 تیرے درتے میں بابا آئی کدوں دی کھڑی
 ہور کج وی نہ منگاں ، بخشو اپنی غلامی
 ایس درتے ای گزرے میری عمر تمامی
 تیرے جھاڑو میں دیساں ایہو بھردی میں حامی
 تیرا تک کے دوارہ ، در تیرے آ وڑی
 تیرے درتے میں بابا آئی کدوں دی کھڑی
 جنھاں یادِ خدا وچ ، ساری زندگی گزاری
 ناں اونہاں دا لیاں ٹلدے دکھ تے بیماری

سیاں کرنِ سلاماں اتھے پیاں وارو واری
 جمعرات نوں لگے اتھے رونق بڑی
 تیرے درتے میں بابا آئی کدوں دی کھڑی
 تساں قادری سائیں تے وی کرم کمایا
 بخش اوہنوں امامت، اوہدا شان ودھایا
 خاص کیتی عنایت، درشن چا کرایا
 وسے قادری اُتے انجے رحم دی جھڑی
 تیرے درتے میں بابا آئی کدوں دی کھڑی

☆☆☆☆☆☆

خواجہ غلام رسول تو گیروی

راقم کی والدہ ماجدہ کی وفات پر یہ اشعار احاطہ تحریر میں آئے اور آنحضرتؐ خواجہ غلام رسول صاحب ثانی تو گیروی مدظلہ کی خدمت میں عقیدت سے پیش بخسور کیے

سوہنا مکھڑا پیر تو گیروی دا جنھوں ویکھیاں ای دل ٹھر جاندا
جتھے پئے جائے قدم تو گیروی دا بن منگیاں کاسہ بھر جاندا
نخی پیر تو گیرے والا اے، جیہڑا بھر دا عشق پیالہ اے
جس دل وچ شوق تو گیروی دا اس دل نوں روشن کر جاندا

رکھ شوق تو گیرے جاوَن دا، عیاں دے داغ دھواون دا
رب بخشدا اوہدیاں بدیاں نوں جیہڑا آن نظارہ کر جاندا
خواجہ غلام رسول جو ثانی اے، جہدی چلدی فیض رسائی اے
سچے دل تھیں قد میں جو لگیا، اوہدا بیڑا پار اوہ کر جاندا

خواجہ فخرتوں جنڈی واردیاں، جس لائیاں موج بہاراں نیں
جہدے خادم لکھ ہزاراں نیں، جہدا نام لیاں بیڑا تر جاندا
میں شہر تو گیرے جاواں گا چم خاک اکھاں تے لاواں گا
اوہ بخشیا جاندا قادری جی جیہڑا پیر دے قد میں مر جاندا

رجسٹرارہائی کورٹ بابا فضل الدین بھٹیؒ کی خدمت اقدس میں حاضری

قلندر پاک یسارو بمین فضل دین بابا سائیں؟؟؟

کیتا روشن دین ، مبین، فضل دین بابا سائیں؟؟؟

عالم، فاضل، کامل جہدے علم دا انت ناں کوئی

علم و عمل تے زہد عبادت، حدوں ودھ یکسوئی

عشق نبی دا چولا پایا ، شرع شریف دی لوئی

ساڈے لئی وی کرو دعائیں، فضل دین بابا سائیں

عالم فاضل مسئلے پچھدے پاوندے رہنمائی اے

ایڈا فیض روحانی ملدا کمی نہ اتھے کائی اے

تونے پاک دا لنگر جاری سب نے موج منائی اے

ساڈے تے وی کرم کمائیں ، فضل دین بابا سائیں

علم شریعت ، علم طریقت ، علم حقیقت تے ہے عبور

عشق نبی وچ اکھاں رہندیاں ہر ویلے بے حد مخمور

بدن مبارک بن خوشبوؤں جیویں لائی ہووے سندور

ساڈی وی توں لُج نبھائیں ، فضل دین بابا سائیں

سوہنا مکھڑا بابا جی دا سیاں ویکھن آئیاں نیں

رج رج ویکھن تے خوش ہوون رحمتاں جھڑیاں لائیاں نیں

اللہ سوہنے آساں اتتھے سب دیاں آن پچائیاں نیں
 کر دیو ساڈیاں دُور بلائیں ، فضل دین بابا سائیں
 بھٹی قوم توں صدقے جاواں کیتے جیس اُجالے نیں
 دین نبی دی خدمت کر کے گھر گھر دیوے بالے نیں
 فقہ ، حدیث ، قرآن فقر دے چشمتے خوب نکالے نیں
 اناں تے راضی رسول امین سائیں فضل دین بابا؟؟

پیر اقبال بھتیجا ہے جو بیٹھا رونق لائی اے
 فیض روحانی بابا جی دا جاندا ایہہ ورتائی اے
 کرے دعائے خیراں ہوون رحمت رب فرمائی اے
 فضل دین بابا سائیں؟؟

قادرسی نے تے پائی اے در دی ایس غلامی
 آندے جاندے محفل دے وچ گزرے عمر تمامی
 ہائی کورٹ دے جسٹس جتھے بھردے آن سلامی
 فضل دین بابا سائیں؟؟

حضرت شاہ محمد یونس صابری سرکار کی خدمت عالیہ میں نذرانہ عقیدت

حضرت شاہ یونس ہوراں نوں نیا میں سرکار

جہڑا آپ دے در تے آیا بیڑا ہو گیا پار

دیکھن نوں اوہ سادے پر نیں دل وچ دیوے بلدے

کرن نظارے رب دے پیارے جیہڑے سنگت رلدے

ایڈا شوق زیارت رکھدے راہواں اوہدیاں ملدے

اوگنہار غریباں دے نال آپ وی کردے پیار

قدرت اللہ شاہ توں دیکھو فیض روحانی پائے

ایڈا ادب تے خدمت کیتی بن مخدوم سی آئے

توں وی خدمت کر لے سبحاں وقت گزر دا جائے

گزریا ویلا فیر نہیں اونا سن لے میرے یار

صابری محفل دے وچ جس دم اوہ جلوہ فرموندے

محفل دے پروانے سارے ہجر نبی وچ روندے

نیر وہاون، ہوش گنواون، اشکاں تھیں منہ دھوندے

قلبی عشق روحانی والی وجے دل دی تار

ہفت اقلیم تے نظر جے پائیے ولیاں دے سر کردے

اوہدے در تے شاہ سکندر آن سلامی بھردے

اوگنہار غریباں اُتے کنیاں وانگوں ورھدے

اوہدی نال دعا دے سارے ہوندے ٹھیک بیمار

سادے کپڑے سادہ کھانا تے خوش اخلاق بہترے
 جس تے نظر کرم دی پاندے کردے دور اندھیرے
 خوش بختاں دے دل دے اندر کیتے آپ بسیرے
 آپ دی یاد ستاندی جد اوہ دیون ہجر دی مار
 جنھاں خوش نصیباں نے ہے لڑ سرکار دا پھڑیا
 ہر دم رحمتاں برسن پیاں گھر انہاندے اڑیا
 دکھ تے درد انہاندے ویہڑے کدی وی ناں ہے وڑیا
 ہویا روزِ ازل توں اوہناں دا اے بیڑا پار
 دکھیے سارے درتے آپ دے دکھ تے درد سناندے
 جیہڑے آون خوشیاں پاون، اوہ خوشیاں ورتاندے
 دل دا میل اُتارن پل وچ، نظر کرم فرماندے
 ساری رات اوہ جاگدے رہندے کردے ذکر اذکار
 یونس بابا جی آئے تے صابر پیا وی آئے
 سیاں نے دیدار دی خاطر جھرمٹ ویکھو پائے
 شمع تے پروانے جیویں سب نے ہوش گنوائے
 قسمت والے پاندے رہندے آپ دا درس دیدار
 قادری سائیں سوہنے پیر نیں بڑیاں بھاگاں والے
 آپ دے منن والے یارو! سدا ہی رہن سوکھالے
 دین نبی دے آپ نے ویکھو گھر گھر دیوے بالے
 دین نبی دا گھر گھر جا کے کیتا اے پرچار

حضرت پیر جلیل احمد اخون کی خدمت عالیہ میں نذرانہ عقیدت

حضرت پیر جلیل احمد اخون
بخشش لئی ہے نیک شگون

پیر نیاز محمد نے جد اتھے لائیاں تلیاں
دین نبی دی شمع نال چا روشن کیتیاں گلیاں
ایڈی دین دی خدمت کیتی داد دتی سی ولیاں
دین دی خدمت کارن ہر کوئی آپ دا سی ممنون

ایڈے زاہد عالم کامل وچ زمانے فردا
قدراں دے نال جانے ہر کوئی گلہ نہ کوئی کردا
حافظ، قاری، عالم، کامل ہر کوئی پانی بھردا
باقی سب ستارے نیں تے آپ انہاندے ”مون“

بابا جی دے بیٹے سارے پیار بھرے نے بھائی
پیر جلیل نے ودھ انہاں توں بہتی شہرت پائی
ایڈے زاہد، کامل، اکمل، فقر دی جوت جگائی
آپ دی جے کر محفل بہتے ملدا بڑا سکون

شیخ کبیر اختر سائیں توں فیض روحانی پائے
ایڈا ادب تے خدمت کیتی بن مخدوم سی آئے

خالی کدی نہ پرتے جیہڑے خدمت دے وچ آئے

فائدہ ہرنوں ملدا جیویں فائدہ دیوے زمین و ہون؟؟

ایڈا وڈا دین دا مرکز بچے پڑھن ہزاراں

فقہ ، حدیث ، قرآن ، فقر دیاں لگیاں موج بہاراں

رم جہم رحمتاں برسن اتھے ہووے شفا بیماراں

کامل پیر دے چرناں وچ ناں وڈا شیطان ملعون؟؟

ظاہر باطن فیض انہاندا ہر ہر جائیں ملدا

جھنڈا لایا بدر عالم جو اچے وی اتھے ہلدا

آپ دی جامع دا پڑھیا تے علم دریا تھیں ٹھلدا؟؟

لکھ ہنیریاں گھلن قائم رہے گا دین دا ایہہ ستون؟؟

دستار مبارک جبہ عاصا بوہت حضرت نوں سجدا

تکدا جیہڑا ہک واری اوہ ویکھ ویکھ ناں رجدا

شہرت ملدی نال نصیباں ، کرم ہے سوہنے رب دا

مفتی خلیق ، خلیل آپ نوں جیویں موسیٰ نوں ہارون؟؟

پیر عبدالقادر دین پور شریف والے لئی ہک نظم

پیر اساڈے عبدالقادر جیہڑے دین پور والے
 دین نبی دی خاطر جنھاں لکھاں دکھڑے جالے
 شاہ عبدالرحیم تے عبدالقادر نے سب کرم کمایا
 خواجہ اللہ بخش نے یارو فیض انہاں توں پایا
 جٹو والے بٹے اُتے تنبو دین دا لایا
 دین دے اس چشمے توں لوکی بھر بھر پین پیالے
 خواجہ اللہ بخش بہاولنگر چچ قدم ٹکایا
 دین دی روشنائی نوں اتھے آپ نے سی پھیلایا
 جٹو والہ بنیا مرکز، دین پور نام رکھایا
 جگ وچ دھماں پیاں ہر کوئی دین پور نوں بھالے
 حضرت دے رہے بیٹے دونویں درس قرآن پڑھاندے
 شرع و حدیث تے فقہ فقر دے دیوے رہے جلاندے
 لنگر پانی ہر اک نوں اوہ گھروں رہے کھواندے
 شہر محلے کوچے گلایاں چرچے ہون دوبالے
 حضرت یحییٰ پوتے سن جو ، بہتی شہرت پائی
 جس تے نظر کرم دی کردے دل دی کرن صفائی

ذکر اذکار تے عشق نبیؐ وچ فقر دی جوت جگائی
ایویں فیض روحانی ملدا جوں مینھ وچ ویہن پرنالے
شکل شبہات سی آپ دی ایسی من چ اتردی جاوے
دیکھے جیہڑا ول ول دیکھے فر وی صبر نہ آوے
چولا آس، رومال دا گھونگھٹ، حضرت نوں بھاوے
دلوں بجانونو نیا جہناں بن گئے دین دے رکھوالے
حضرت جی دے بیٹے سارے پیار بھرے نے بھائی
ایہناں وچوں پیر عبدالقادر بہتی شہرت پائی
کرے دعائے ہووے شفاء رب سوہنے گل بنائی
جہڑے در تے آون رب دکھ انہاندے ٹالے
قادری سائیں در انہاں دے بہہ کے فیض کمائیے
جے کر صدق یقین تھیں بہے کدی وی تھوڑ نہ پائیے
رب کرے در اوہناں دے اسیں سارے آئیے جاییے
جیہڑا اوہناں دے در آوے ہور کوئی نہ بھالے
☆☆☆☆☆☆☆☆

حضرت سید افتخار الحسن شاہ دی خدمت اندر

حضرت سید افتخار الحسن شاہ زواری
 جھڑا آپ دے درتے آیا دکھ رہاناں بیماری
 کھوبر پل تے لمبی بھینی دین دا جھنڈا لایا
 ایڈا فیض روحانی ونڈیا ہر اک نوں ورتایا
 او گنہار غریباں اتے بہتا کرم کمایا
 دل دا میل اتارن پل وچ بھاویں جنی وی او گنہاری
 ویکھن نوں اوہ بہتے سادے پر دل وچ دیوے بلدے
 کرن نظارے رب دے پیارے جھڑے سنگت رلدے
 بہتا شوق زیارت رکھ دے راہواں آپ دیاں ملدے
 او گنہار غریباں دی حالت آپ نے بہت سنواری
 ملتان شہرتوں فیض روحانی لمبی بھینی آیا
 مخدوم و المشائخ زوار سائیں نے بہتا ہی کرم کمایا
 موتی پئے بکھیرن سائیں جتھے وی قدم مبارک پایا
 راہواں آپ دیاں تک تک سنیاں کردیاں رہن انتظاری
 مخدوم و المشائخ زوار سائیں بیان جدوں فرماندے
 انسان کیا پرندے وی اتھے آکے ہن رک جانڈے

سنیاں راہواں تک دیاں رہندیاں کدوں سرکار آندے
 مکھ مخدوم دا تکن لئی خلقت راہواں تک تک ہاری
 محفل پاک نظامی دے وچ جدوں جلو افروز نیں ہوندے
 محفل دے پروانے سارے عشق نبی وچ روندے
 نیر وہاون تے کرلاون پئے ہنجواں ہار پروندے
 قلبی عشق روحانی والی لگے دل تے ضرب وی کاری
 بیم ورجاء تے نظر جے پایے ولیاں دے سر کردے
 سلطان سکندر مست قلندر آن سلامی بھردے
 او گنہار غریباں اُتے کنیاں وانگوں ورہدے
 جس تے نظر کرم دی پاندے کردے قلب وی جاری
 عشق نبی دی شمع جلائی گھر گھر روشن ہويا
 لبھی جس حقیقی حیرت اوناں رات نوں سویا
 بن حیرت ایہہ زندگی گزری کر افسوس اور ویا
 حیرت باجھوں زندگی ساری بن گئی ذلت خواری
 سید شیر علی شاہ نے لمبی بھینی قدم مبارک پایا
 علم خزانہ طاہر مخفی ہر اک نوں ورتایا
 گھر گھر چرچا دین نبی دا کوئی نہ ریہا ترہایا
 عشق نبی دا تازہ رکھنا پتراں نوں آکھیا جاندی واری

مخدوم و المشائخ زوار سائیں توں فیض روحانی پائے
 ایڈا ادب تے خدمت کیتی بن مخدوم سی آئے
 توں وی خدمت کر لے سجناں وقت گزر دیا جائے
 گزریا ویلا فیر نیں اوناں توں رونویں گا کر کر زاری
 سید شیر علی شاہ نے لمبی بھینی کھولیا عشق دا میخانہ
 گھر گھر عشق دا دیوا بالیا ہر کوئی آپ دا دیوانہ
 ایڈی شہرت چرچہ ہويا کاسہ ہراک دا بھر جانہ
 لنگر وچ شفاء انہاندے ہسدی جاوے دکھاندی ماری
 بابا جی دے دونوں بیٹے پیار بھرے نیں بھائی
 پیر سید افتخار شاہ نے جگ وچ بہتی شہرت پائی
 سید سجاد شاہ دے وی درتے خلقت دوروں دوروں آئی
 آل نبی اولاد علی سوہنے رب دتی سرداری
 قادری سائیں ایہہ پیر نیں بڑیاں شانناں والے
 اینہاندے منن والے سداہی رہن سوکھا لے
 دین نبی دے اناں ہرجا دیوے بالے
 کردے رہن ہمیشہ اے دین دی خدمت گاری

مرثیہ حضرت بابا یونس صابری آستانہ عالیہ صابریہ ملتان شریف

تیرا ہے احسان زمانے تھے بابا یونس لکھ ہزار
 تیرا قرض ادا نہ ہو سکیا جہڑا ویکھیا سی تساں پہلی وار
 اساں خوشیاں دے وچ بھل گئے
 تہاڈے باجھوں سوہنیا رل گئے
 تساں چھوڑا سانوں جل گئے
 اسیں روندے پئے ہاں زارو نزار
 در تیرے آکے قرار ملے
 تیرے جیا نہ کدھرے پیار ملے
 نہ ایہہ جیا کوئی وفادار ملے
 گلی کوچہ ڈھونڈیا ہر بازار
 کوئی ایڈا قاصد آیا جہدے اگے پیش نہ جاندی اے
 مرن توں پہلے مر گئے انہا نوں موت کدے نہ آندی اے
 کم ویکھ قضا قدر دے بناں سبناں سنج ہو جاندی اے
 سنجی پئی حویلی سانوں دسدا نہ سوہنا یار
 تساں چھڑ کے سانوں ہے کتھے ڈیرا لایا
 اساں روہندے نیر وہاندے رہے

تہاڈے ہجر فراق اندر اسان رورو ہوش گنویا
 سوہنے مکھ نورانی والی سانوں جھلک دکھا ہک وار
 تہاڈے باغ باغیچے تے پھل بوٹے پئے مہکدے ہر ہر جائیں
 محفل خانیاں تھیں ذکر اذکار دیاں پیناں ہون بلند صدائیں
 جھڑی راہ وکھالی اسی ٹردے اسے راہیں
 پر تہاڈی جدوں یا دستاندی نین ہو جاندے اشکبار
 قادری سائیں یونس بابا جی ٹرگئے پر یاد انہاندی ریہہ گئی
 چار چوفیرے پینیں بھلیکھے پر دل وچ صورت بہہ گئی
 ایڈا دکھ وچھوڑے والا نال صبر دے جنڈڑی سہہ گئی
 وچھڑے یار نہ بھلدے بھاویں گذرن سال ہزار

حضرت مولانا قاری نیاز احمد مرحوم دے ناں

قاری نیاز احمد سرکار

حقیقت دے وچ سن او رب دے یار

سوہنا خلق تے سوہنی صورت ہر اک نوں پئی بھاوے

جیہڑا ملدا ہک واری او ول ول ملنے آوے

کرن دعا رب دیوے شفاء سوہنا سائیں کرم فرماوے

غم اندوہ سب دور ہو جاندے جیہڑا ملدا سی ہک وار

بہاول نگر توں ٹامیوالی مرشد نے بھجوا یا - ساو

ساوی مسجد ڈیرا لاء کے دین اسلام پھیلایا

قرآن شریف تے فقہ فقردا نالے درس حدیث پڑھایا

وعظ کلام انہاں دا سن کے توبہ کردے او گنہار

ایڑھا چرچا شہرت ہوئی ہر کوئی آپ نوں بھالے

دین اسلام دے آپ حضور نے ہر جاء دیوے بالے

کفر و شرک مٹایا آپ نے ہر جاء تھئے اجالے

دینی جذبہ ویکھ کے لوگ ہو گئے تابعدار

سادے کپڑے سادہ کھانا خوش اخلاق بہترے

جس تے نظر کرم دی پاندے کردے دور اندھیرے

واہ نصیب انہاں دا چینہاں کیتے درشن تیرے
 یاد تہاڈی بڑا ستاندی دل روندنا زارو نزار
 ظاہر باطن پاک انہاں دا رزق حلال کماندے
 آل اولاد تے آن والا نوں رزق حلال کھواندے
 ہر اک نوں تاکید سی کردے جو در سرکار تے آندے
 نہ او محفل نہ او رونق کتھے ٹرگئے ہو سرکار
 قادری سائیں یاد انہاں دی دل وچ ورمی بہہ گئی
 ایڈا درد وچھوڑے والا کیویں ایہہ جنڈری سہہ گئی
 رب راضی تے ہر کوئی راضی جگ وچ گل انہاں دی رہ گئی
 پروچھڑے یار نہ بھلدے بھاویں گزرن سال ہزار

ضیاء شاہد دے ناں

(چیف ایڈیٹر ”خبریں“)

ویکھ ضیاء شاہد نے ہے ”خبریں“ اخبار نکالا
 ایہ تے ہیگا ظلم نوں اُکا مار مکاون والا
 فرعونناں دے ظلم توں جس نے کئی مظلوم نکالے
 دین دعائیں جنھاں دکھڑے ون سونے جالے
 من گئے شاہد دی محنت نوں سب اخباراں والے
 ایس ضیاء شاہد دا بس اللہ ہی ہے رکھوالا
 جتھے جتھے وی دھرتی تے ظلم دی ہے پچھ پیندی
 فر خبریں اخبار دی ٹیم ہے اس تھاہریں جا ویندی
 ظالم دی اکھاں وچ اکھاں پا کے ایہ گل کہندی
 ظلم غریب تے کیوں کر ڈھایا، کیوں بھانہڑ ہے بالا
 وڈ وڈیرے جد غریباں اُتے ظلم نیں ڈھاندے
 حاکم رل کے ظالم نال انصاف توں نیں کتراندے
 آس امیدیاں والے بوہے جد نیں بند ہو جاندے
 کھلا رکھے دفتر اپنا ایہ نہ لاوے تالا
 خبریں دے جو ہن نمائندے ایہناں وچ اچھائی
 جھوٹ فریب نہ دھوکہ ہرگز ہر گل وچ سچائی

ایسے لئی خبریں اخبار نے جگ وچ شہرت پائی
 شاہد نوں رب صحت دے جو کچھے غریب دا حالا
 قادری سائیں رب توں ایہو کردا نت دعا
 ضیاء شاہد نوں سوہنا سائیں ہمت کرے عطا
 جیہڑا یار غریباں دا کردا ہے انت بھلا
 وچ ارائیاں ایس گھرانے دا اُچا ہے بول بالا

پندنامہ

افضل ذکر (کلمہ شریف)

اس کلمے دے راز نرالے نہیں
 اس ہر دے دُکھڑے ٹالے نہیں
 سانوں دسیا طیبہ والے نہیں
 پڑھ لَّا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُوْلُ اللّٰهُ
 ایہہ کلمہ نور الہی دا !
 نالے سوہنے مدنی ماہی دا
 سانوں ہر دم پڑھنا چاہی دا
 پڑھ لَّا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُوْلُ اللّٰهُ
 جیہڑے کلمے دا ورد پکاندے نہیں
 وچ دنیا خوش خوش راہندے نہیں
 نالے جنتیں ڈیرا لاندے نہیں
 پڑھ لَّا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُوْلُ اللّٰهُ
 کھج کلمے دی ضرب الاویں توں
 بن پیتیاں مست ہو جاویں توں
 نالے درشن یار دا پاویں توں
 پڑھ لَّا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُوْلُ اللّٰهُ

کر کلمے نال پیار میاں
 وچ مشکلاں ایہہ غمخوار میاں
 دیوے بیڑا پار اُتار میاں
 پڑھ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُولُ اللَّهُ

پڑھ کلمہ سیاں بولدیاں
 نالے اکھیاں تھیں اُتھرو ڈولدیاں
 سب صفتاں عربی ڈھول دیاں
 پڑھ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُولُ اللَّهُ

پڑھ کلمہ شکر منائی جاء
 ایہہ گیت توحید دا گائی جاء
 سوہنے یار نوں اہنج منائی جاء
 پڑھ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُولُ اللَّهُ

پڑھ کلمہ حافظ زور دے نال
 ہن چھڈ دے سارے برے خیال
 تیرا ساتھی کلمہ رہے اقبال
 پڑھ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ الرَّسُولُ اللَّهُ

چرخہ

کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرے چرخے دی گھوگ پیاری نی
 توں کت کت چرخہ ہاری نی
 دکھ ہٹسن ، دور بیماری نی
 کر رب دی حمد ، ثناء کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرے چرخے دی ماہل پرانی نی
 راتیں اٹھ راتیں رٹک مدھانی نی
 فر مکھن آیا جانی نی
 توں رب دا ذکر الاء کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرا چرخہ بہت پیارا نی
 ایہہ دنیا کوڑ پسارا نی
 کیہ کھی ، کیہ چوہارا نی
 گئے رب دی من رضا کڑیئے

کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 توں چرخہ منگ لیائی نی
 توں چرخے تند نہ پائی نی
 کیوں کیتی بے پروائی نی
 نہ ویہلیاں وقت گنوا کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرے چرخے دی ہتھی بھوندی نی
 تینوں نیندر بڑا ستوندی نی
 راتیں اٹھ نہ چھلیاں پوندی نی
 کیہ دیسں گی اوتھے جا کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرے چرخے دی ہتھی بھاری نی
 تینوں حسن دی چڑھی خماری نی
 تیری مت گئی کیوں ماری نی
 اٹھ غافل! رب دھیا کڑیئے

کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرے چرخے دے منے لبے نی
 تینوں ہر دم پین اچنبھے نی
 دل تیرا تھر تھر کبے نی
 جد لیا کہاں چا کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تینوں چرخہ کس پھڑایا نی
 دس توں کی داج بنایا نی
 وپہلے بہہ بہہ وقت گنویا نی
 سس پچھسی جھڑکاں پا کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے
 تیرا چرخہ رنگ رنگیلا نی
 کر اگانہہ دا کوئی حیلہ نی
 تیرا مرشد پاک وسیلہ نی
 دینا مرشد پار لنگھا کڑیئے
 کت چرخہ داج بنا کڑیئے
 خوشیاں نال سوہرے جا کڑیئے

کامل مُرشدی پہچان

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نون پا لے توں
 رکھ پہلی پوڑی پیر میاں
 انج کردا جا توں سیر میاں
 تیری ہر دم ہووے خیر میاں
 من اپنے نون سمجھا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نون پا لے توں
 پھڑ مرشد کر انکار نہیں
 بن مرشد بیڑا پار نہیں
 لینی ہور کسے وی سار نہیں
 اُس در تے ڈیرے لا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نون پا لے توں
 اوہ بستی یار مدینہ ہے
 او تھے ملدا نور خزینہ ہے
 او تھے ہوندا ٹھنڈا سینہ ہے
 کر ہمت درشن پا لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 سوہنا مرشد ماڑی والا اے
 جس کیتا نور اجالا اے
 رہن؟ وسدیاں جھوکاں شالا اے
 اہدے در توں فیض کما لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 ایہو طرز طریقہ سارا بے
 ایہو سب توں راز نیارا بے
 اُس رب دا نام پیارا بے
 اُس نام دا ورد پکا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 ڈٹھا خواجہ عبد رحمن میاں
 ہن دُھماں وچ جہان میاں
 جتھے جھکدے شاہ سلطان میاں
 اُس در توں فقر کما لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں

اوہ مٹھا ہے خلقِ طبیعتِ دا
 پابند اے بڑا شریعتِ دا
 اوہ اچھا ہے ذہنیتِ دا
 اوہدے در تے کھلی پائے توں
 پھڑ دامنِ پیرِ منا لے توں
 انج سوکھا ای ربِ نون پائے توں
 اوہدا میتھوں سن توں حالا نی
 اوہدا بہتا شانِ نرالا نی
 اوہدا وارثِ کملی والا نی
 اُس در تے جوگ کما لے توں
 پھڑ دامنِ پیرِ منا لے توں
 انج سوکھا ای ربِ نون پائے توں
 وچ ماڑی جھوکاں لائیاں نیں
 اوٹھے ذکری جلیاں پائیاں نیں
 گیاں ہر جاء ہو رشنائیاں نیں
 اوٹھوں دل دا دیپ جگا لے توں
 پھڑ دامنِ پیرِ منا لے توں
 انج سوکھا ای ربِ نون پائے توں
 اوٹھے بڑے مرید پئے آندے نیں
 آ دل دا مقصد پاندے نیں

نالے سوہنا لنگر کھاندے نہیں
 وچ لنگر حصہ پا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 اوہدا لنگر ہر دم جاری ہے
 پئی کھاندی خلقت ساری ہے
 دُکھ ہٹدے دور بیماری ہے
 کھا لنگر شفا پا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 اوہدا ہو دسترخوان میاں
 اوہ لنگر خود ورتان میاں
 اوہ قوم دے بھٹی خان میاں
 چل در تے درشن پا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 پیٹھ بیری مجلس لاندہ ہے
 اوہدا بھیت ذرا نہ آندا ہے
 ہر اک تے کرم کماندا ہے
 اوہدے کرم دی چھتر بنا لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 اُس بیری دے مٹھے پیر میاں
 گھلا وچ جہان ہنیر میاں
 دیندے فرقے دل نوں پھیر میاں
 لڑ لگ ایمان بچا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 اوہدا چہرہ نور نورانی ہے
 اوہدی اکھ بڑی مستانی ہے
 لمبی دھون ، اُچی پیشانی ہے
 دوروں ویکھ نظارہ پا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 توں سچی گل سنائی ہے
 اوہدے اندر فرق نہ رائی ہے
 تینوں اہجے وی ہوش نہ آئی ہے
 اُٹھ چل! ماڑی دا راہ لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں

اوہدی دیکھی اک نشانی ہے
 اوہدے گل شرع دی گانی ہے
 اوہ سوہنا دلبر جانی ہے
 دل اندر بیٹھا، پائے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 تک زلف تے نور نظارہ ہے
 پیندا دوروں چمکارا ہے
 جھکے در تے عالم سارا ہے
 بیٹھ دل نوں نور بنا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 لمبا قد تے ٹور نیاری ہے
 کنی سونہی شکل پیاری ہے
 اقبال وی کردا زاری ہے
 ایک واری نظر اٹھا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 ایہہ دنیا بندی خانہ ہے
 ایہنوں کہندے لوگ ویرانہ ہے

ایتھے ہر دا آنا جانا ہے
 دو دن دی عمر نبھا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 ایتھے آئے بڑے سکندر نہیں
 نالے ڈاڈے غوث قلندر نہیں
 پر ٹر گئے پل دے اندر نہیں
 دس گئے، گل کفنی پا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 ایہہ دنیا کھیڈ مداری اے
 مگے پل وچ زندگی ساری اے
 سب ٹر گئے وارو واری اے
 ہئی ویلا ، فکر کما لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 وچ دنیا دکھ گھنیرے نی
 جد پائے موت نے پھیرے نی
 بھل جاسن ساک چنگیرے نی
 سبناں نوں مل ملا لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 ایہہ دنیا آخر چھڈنی اے
 جو بیچی آخر وڈھنی اے
 اتھے ہر شے آخر بھجنی اے
 ہئی ویلا ، سوچ سچا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 وچ دنیا دل لگاسیں توں
 پھر آخر نوں پچھتاسیں توں
 وچ قبر اندھیرا پا سیں توں
 پا تیل ، چراغ جگا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 مینوں متیں دین سیانے جی
 جیہڑا وقت دی قدر پچھانے جی
 اوہدے جمدے بھنے دانے جی
 کر محنت بھاگ جگا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں

پئی قبر آوازاں کسدی ہے
 سب حال حقیقت دسدی ہے
 بناء عمل نہ زندگی چس دی ہے
 کر عمل تے قبر سجا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نون پا لے توں
 ایہو حکم حضوروں آیا ہے
 جنہاں دنیا تے عمل کمایا ہے
 اوہناں جنتیں ڈیرا لایا ہے
 کر عمل تے شان ودھا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نون پا لے توں
 ہن ویلا ہتھوں جاندا ہے
 تینوں خیال ذرا نہ آندا اے
 چھٹ کھوا جاسی واہندا اے
 کھیتر نون پانی لا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نون پا لے توں
 پکی فصل تے داتیاں پیاں نی
 دھیاں ٹر سوہرے گنیاں نی

اگوں سس دیاں جھڑکاں پیاں نی
 پھڑ پیر تے شوہ منا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 بیٹھی ڈھیری ، آئے تولاں نہیں
 لگے چکن ، یار نہ بولے نہیں
 بھرے بورے ٹر گئے اوہلے نہیں
 من رب دی یار رضا لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 وچ دنیا جان مسافر توں
 ہونا خاک دی ڈھیری آخر توں
 پلے پنھ لے خرچہ وافر توں
 وچ جنت عیش کما لے توں
 پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پا لے توں
 تینوں پنہ کرے اقبال میاں
 کر نیکی ، ہوش سنبھال میاں
 چھڈ جاسی اہل عیال میاں
 وچ دنیا عمل کما لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 لگے سٹیشن شوق الہی دا
 جتھے لگدا دل خدائی دا
 بیٹھا عاشق مدنی ماہی دا
 جا اوتھے عشق کما لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 ملتان ولوں جے آویں توں
 پیر حاصل پور ٹکاویں توں
 اگوں چشتیاں ولے جاویں توں
 فر ٹیشن ماڑی دا لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں
 اوہ بستی فیض آباد ہوئے
 اوہنوں ویکھاں تے دل شاد ہوئے
 اوتھے پوری دلی مراد ہوئے
 جا لیکھ اوتھے آزما لے توں

پھڑ دامن پیر منا لے توں
 انج سوکھا ای رب نوں پائے توں

کوڑا جو بن

نخرے نال جاندیے ٹیارے جو بن کوڑا تیرا
 چار دن دی چاندنی فیر ہونا سدا ہنیرا
 تیتھے چڑھیا حسن جوانی نی
 مغروری چھڈ ، سب فانی نی
 توں چھیتی رڑک مدھانی نی
 نہیں رات دا فیر سویرا نی
 ایہہ جو بن کوڑا تیرا نی
 تینوں حسن دی چڑھی خماری نی
 تیری کیوں اڑیے مت ماری نی
 اتھے پھردے پئے وپاری نی
 انہاں لے جانا ہئی بنھ کے سہرا؟؟
 ایہہ جو بن کوڑا تیرا نی
 تیرے حسن دا مچیا شور کڑے
 تیرے اندر تیرا چور کڑے
 ایہہ ہویا اے منہ زور کڑے
 ایہہ بھرم نہ رکھسی تیرا نی
 ایہہ جو بن کوڑا تیرا نی

ایس حسن توں ہو بیزار کڑے
 ایس کرنا تینوں خوار کڑے
 توں لگسیں کسراں پار کڑے
 اتھے کسے نہ پانا پھیرا نی
 ایہہ جو بن کوڑا تیرا نی
 کیہ کرنا حسن تے مان کڑے
 ہک دن چھڈنا ایہہ جہان کڑے
 رکھیں اللہ ول دھیان کڑے
 جہدا ہر دم فضل گھنیرا نی
 ایہہ جو بن کوڑا تیرا نی

خالی پنجرہ

میں تے دیس ماہی دے جانا
 جا کے اوہدا درشن پانا
 سوہنے سائیں سنہڑے گھلے
 رستے سپاں شینہاں ملے
 کوئی نہ سنگی، اسیں ہکلے
 کیتا وعدہ توڑ نبھانا
 دلبر سوہنا جدوں بلاوے
 میری کوئی پیش نہ جاوے
 ماں میری پئی وید بلاوے
 پنجرہ چھڈ، پنچھی اڈ جانا
 ماں میری مینوں سمجھاوے
 چڑھیں نہ بچہ عشق کچاوے
 تھل مارو ایہہ عشق رلاوے
 وچ جنگلاں تے بیاباناں
 جیہڑا سچا عشق کماوے
 کسے گھاٹی نہ اوہ گھبراوے

کالی کنبل پیٹھ چھپاوے؟؟
 اوہنوں دلبر بری کرانا
 سانونں یار دی یاد ستایا
 ہجر ماہی نے مار مکایا
 جے نہ دلبر مکھ وکھایا
 قادری سکدیاں ہی مر جانا

اگلا امتحان

رَکھ پڑھنے ول دھیان گڑے
 تیرا بورڈ دا ہے امتحان گڑے
 تیرے نال دیاں ٹر گیاں نہیں
 تینوں واجاں مارن پیاں نہیں
 تو بڑیاں نیندراں لیاں نہیں
 اٹھ ، ہوویں گی پریشان گڑے
 رَکھ پڑھنے ول دھیان گڑے
 تیرا بورڈ دا ہے امتحان گڑے
 راتیں جاگ جو سبق پکاندیاں نہیں
 اٹھ فحریں مڑ دہراندیاں نہیں
 اوہو چنگے نمبر پاندیاں نہیں
 جو پڑھدیاں نہیں ہر آن گڑے
 رَکھ پڑھنے ول دھیان گڑے
 تیرا بورڈ دا ہے امتحان گڑے
 تیری میڈم بڑی ہی پیاری اے
 جس حالت آن سنواری اے

پھل کلیاں باغ بہاری اے
 سب دیکھ ہوون حیران گڑے
 رَکھ پڑھنے ول دھیان گڑے
 تیرا بورڈ دا ہے امتحان گڑے
 چک بستہ سکولے جاویں توں
 ہر اک دے دل نوں بھاویں توں
 پڑھ لکھ کے خوشیاں پاویں توں
 ہووے راضی رب رحمان کڑے
 رَکھ پڑھنے ول دھیان گڑے
 تیرا بورڈ دا ہے امتحان گڑے
 قادری دی نہ پنڈ بھلاویں
 پڑھن پڑھان بچ وقت نبھاویں
 محنت کر کے نمبر پاویں
 ہوے چرچا وچ جہان گڑے
 رَکھ پڑھنے ول دھیان گڑے
 تیرا بورڈ دا ہے امتحان گڑے

کامیابی

کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے
 دن چڑھیا تے شام ہو جانی
 ڈھل جانی اے یار جوانی
 تیری ڈولی جنگل جانی
 جتھے دکھ ہزار گڑے
 کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے
 اوہ پینڈا دور دراز دا اے
 او تھے پہلا پچھ نماز دا اے
 اوہ جانوں راز نیاز دا اے
 کر عمل تے کھٹ بہار گڑے
 کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے
 تده چوڑا چھن چھن چھنکے نی
 گل پا حضوری منے نی
 رنگ دار تے ونکو ونکے نی
 توں ہس کے وقت گزار گڑے

کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے
 تیرے وال سنہری بھاندے نیں
 جو ویکھن خوشیاں پاندے نیں
 ایہہ ہسن چار دناں دے نیں
 نہیں لگنا فیر بزار کڑے
 کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے
 تینوں سائیں سنہڑے گھلے نی
 توں خرچہ بنھ لے پلے نی
 جاندی نوں کہڑا ٹھلے نی
 توں کیتا سی اقرار گڑے
 کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے
 قادری دی گل پلے پاویں
 اکھیں کسے دے نال نہ لاویں
 سچے در تے سیس نواویں
 تینوں ملسی چین قرار گڑے
 کر نال ملاح دے پیار گڑے
 جے توں لنگھنا پار گڑے

من دی صفائی

رب سچے نوں چھڈ کے بنیوں نفس دا یار پجاری
 ایہنے تیرا ساتھ نہیں دینا کیوں تیری مت ماری
 من نوں چھڈ کے تن نوں دھوویں، دھوویں توں مل مل
 من میلا تن اجلا تیرا، بھاندی نہیں ایہہ گل
 قلب صفائی جے نہ ہووے، پیر نوں فیر سنہڑا گھل
 نظر عنایت نال اوہ کرسن تیرے قلب نوں جاری
 من نوں صاف کریں جے اپنے ہووے نور اُجالا
 جس تے نظر کرم دی ہووے بڑے نصیباں والا
 قبر تیری وچ ذکر فکر نے دیوا آن ہے بالا
 بن حسابوں بخشیا جاسیں جس دی سچی یاری
 سوہنا سائیں سانوں ویکھو نعمتاں نال نوازے
 ہر ہر نعمت والے اوہنے کھولے نیں دروازے
 کھاویں موج مناویں نالے پھل وی دیوے تازے
 پر توں بچناں کردا ناہیں اوہدی شکر گزاری
 قادری سائیں ویکھیں کدھرے رب نوں نہ بھل جاویں
 اوہدے باہجھوں نہ کسے نوں اپنا دکھ سناویں؟؟
 پنچتن پاک دا صدقہ میرے مولا کرم کماویں
 صدقہ سوہنے پاک نبیٰ دا بخشیں امت ساری

فانی دنیا

جدوں دا تو رب رب کہنا بھل گئی
دکھاں دی اُجاڑ وچ کوچ وانگوں رل گئی؟؟

ویلا ہتھوں جان لگا پیا نوں منائے
پیا دے دوارے بہہ کے درشن اہدا پائے
جس ٹور پیا ٹورے من اوہ رضا لے
ایویں جانیں جیویں تقدیر تیری کھل گئی

اوکھی سوکھی جیویں توں ایہہ زندگی نبھائی اے
موت ویلے لوکاں تینوں کفنی پوائی اے
بھین بھائی سارے تیرے پان گے دہائی اے
جیسی ویلے روح تیری وطنوں نوں جھل گئی

مال تے اولاد والی یاد تینوں آوے گی
اوس ویلے جان تیری بڑا پچھتاوے گی
چنگی کیتی نیکی جھڑی اوہو کم آوے گی
دل والی میل توبہ نال دھل گئی

لہیا کی تینوں اس دنیا مکار توں
 چھڈ سوہنے رب نوں تے ہوئی بڑی خوار توں
 کسے نہیں او پچھنا جو ہوویں گی بیمار توں
 ایویں کوڑی دنیا دی چمک اُتے ڈُل گئی

قادی دئی ایہہ گل پلے بن لے
 دنیا نال رج کے تے ہک واری کھن لے
 گور وچ آوے گا سکون من لے
 جدوں اوٹھے جتناں دی وا گھل گئی

☆☆☆☆☆☆☆☆

ذکرِ الہی

اللہ اللہ کریا کر، بس اللہ اللہ کریا کر
خالی کوٹھی دل والی ذکر دے نال تون بھریا کر

فجری اٹھ مسیتے جاویں

رُٹھے رب نون رج مناویں

کدی کسے دا دل ناں ڈھاویں

جو وی تیرے سرتے آوے نال صبر دے جریا کر

اللہ اللہ کریا کر، بس اللہ اللہ کریا کر

مسجد دی جو کرے صفائی

رحمت رب دی اس نے پائی

قبر عذابوں ملے رہائی

رحمت دے دریادے وچوں من دی ڈولی بھریا کر

اللہ اللہ کریا کر، بس اللہ اللہ کریا کر

وچ مسیتاں چانن کردا

مالک جھڑا مال تے زر دا

رہیں خدا تھیں ہر دم ڈردا

توبہ دے دریا دے اندر ہر ویلے تون تریا کر

اللہ اللہ کریا کر، بس اللہ اللہ کریا کر

جہڑا درس مسیت بناوے
 اللہ اُس دا رزق ودھاوے
 اتھے او تھے تھوڑ نہ پاوے
 ساون بدل وانگوں سبناں وچ مسیت دے ورھیا کر
 اللہ اللہ کریا کر، بس اللہ اللہ کریا کر
 قادری کر توں ذکر الہی
 اس وچ ذرا نہ کریں کوتاہی
 ہوویں پاک عرب دا راہی
 اوکڑاں جتیاں مرضی آون، اُچا جگرا کریا کر

طلب دنیا دھوکا ہے

ہر دم رہیں چو کنا یار
 اکھاں کھول ٹریں دلدار
 کسے وی تینوں معاف نہیں کرنا
 پھر توں رونا دکھڑے جرنا
 خالی بھانڈا عقل دا بھرنا
 فیر سوچنا اے بیکار
 اس دنیا نوں سمجھ توں بھائی
 اندر وڑ کے کریں صفائی
 رب رسول دی بات بھلائی
 ایہہ دنیا ہے بڑی مکار
 ایہہ دنیا سب دھوکے بازی
 عشق مجازی تلکن بازی
 نہ اوہ شہید تے نہ اوہ غازی
 دنیا نال جو کردا پیار
 ہر پاسے ہے افراتفری
 پھر دی اے ابلیس دی نفری

زندگی ہر دی اوکھی بسری
 نہ ملیا چین قرار
 گھر گھر ہوندی پئی بدخوئی
 مہر محبت اٹھ گیوئی
 ہر دم دیندا یار دھروئی
 توبہ اللہ استغفار
 بھانویں گھر وچ ہون نہ دانے
 کیبل چلدی ، وجدے گانے
 ٹر گئے یار لوگ سیانے
 آوے گھنگرو دی چھنکار
 رناں روز بازار نون جاون
 او تھے جا ایہہ خوشیاں پاون
 کھڑ کھڑ ہسن ناں شرماون
 ہوون ناں او تھے بیزار
 شادیاں دے کیہو جبے و طیرے
 دا ج پچ منگن موتی ہیرے
 کھجبل ہوون سب بے پیرے
 پر نہیں کر دے گفتار

کڑیاں منڈے کالج پڑھدے
 ہر کوئی تکتے نکلدے وڑدے
 چنگے لوکی ویکھ کے سڑدے
 میری توبہ ہے لکھ وار
 مطلب دی ہن رہ گئی یاری
 مہر محبت اٹھ گئی ساری
 ہر نے جانا وارو واری
 قبر کریندی نت پکار
 بھرے بازار مسیتیاں خالی
 اُجڑے باغ تے روون مالی
 ہر جا ہوئی اے بدحالی
 ہووے شالا فضل غفار
 مسجد نوں آباد نہ کردے
 ڈیریاں دے وچ حقے دھردے
 رب رسول توں مول نہ ڈردے
 نہیں کر دے رب نال پیار
 نیکی کر کے دنیا منگن
 رب رسول توں نال ایہہ سنگن

دل سیاہی نال ایہہ رنگن
 وجدی اے جد عقل دی مار
 درباراں تے دیوے بلدے
 کئی اُوہناں نوں ویکھ کے جلدے
 کئی بھکھے نہیں ایتھے پلدے
 ویکھو رنگا رنگ بہار
 قرآن حدیث دے درس نہیں کھلے
 ہنیر فرقیں دے نہیں گھلے
 واعتصمو آیت نہیں بھلے
 فرقیں دی ہوئی بھرمار
 قادری جھان دیوے بلدے
 کرن دعا جے عذاب نہیں ٹلدے
 جیہڑے چھیڑ انہاندے رلدے
 رب کردا انہاں نال پیار

دنیا نال نہ جانی

اُٹھ جاگ مسافر دور دیا ، تینوں قافلہ واجاں ماردا اے
اوہ آخر نوں پچھتاوے گا جو ستیاں رین گزاردا اے

ایتھے چار دناں دا واسا اے
اے دنیا کوڑ دلاسا اے
نہ اس گل دا بھرواسا اے
کدوں وجناں سد سرکار دا اے
تیرے محل تے ماڑیاں سجدے نہیں
جدوں موت نگارے وجدے نہیں
پھر محل ناں چنگے لگدے نہیں
ایہہ سب کجھ ہن کس کار دا اے
دھن دولت مال کمایا توں
سوہنے رب نوں دلوں بھلایا توں
ناں درشن یار دا پایا توں
تینوں فکر رہیا گھر بار دا اے
ایس دنیا نال نہ جانا اے
اوتھے کسے نہ دکھ وڈانا اے

چنگے عملاں ہی کم آنا اے
 کر ذکر توں رب غفار دا اے
 ایہہ دنیا رنگ برنگی اے
 ایہدی ہر دم چال بے ڈھنگی اے
 اتھے رزق دی قادری تنگی اے
 کوئی کچھے نہ حال بیمار دا اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

اگلا جہان

ماپیاں دے گھر سدا نہیں رہنا ہک دن توں ٹر جانا
دم دم رب رب ورد پکا توں ایہہ تیرے کم آنا

ماں تیرا پئی داج بناندی
محنت کر کے پئی پڑھاندی
ہر دم صدقے واری جاندی

اک دن او سے ماں نے تینوں ڈولی دے وچ پانا
دم دم رب رب ورد پکا توں ایہہ تیرے کم آنا

جو بن وچ مغرور کڑے

کیوں پھر نی ایں لا سندور کڑے

کی کرسیں پیش حضور کڑے

کلم کلیاں اگے جانا اوتھے جا کے توں پچھتانا

دم دم رب رب ورد پکا توں ایہہ تیرے کم آنا

کھ تیرے تے آئی بہار

جد ویکھن ، رُکدے اسوار

جھلدے نہ اکھیاں دے وار

جو بن ڈھلیا تے تیرے ول کسے نہ کھ پرتانا

دم دم رب رب ورد پکا توں ایہہ تیرے کم آنا

بلبل کردی موج بہاراں
 وچھڑی کونج تے گنیاں ڈاراں
 کیہڑا سنگی حشر ہزاراں
 ویکھ جنازہ ہک دن تیرا بھائیاں چک لے جانا
 دم دم رب رب ورد پکا توں ایہہ تیرے کم آنا

ایہہ دنیا بہت سہانی اے
 اتھے چلنی نہیں من مانی اے
 دن قادری چار جوانی اے
 ہک دن ایسا آسی توں وی صاحب دے ول جانا
 دم دم رب رب ورد پکا توں ایہہ تیرے کم آنا

☆☆☆☆☆☆☆☆

دنیاوی حقیقت

حسن جوانی دا اے روپ نہیوں رہنا
 ہک دن آسی، توں ہے دکھاں وچ پینا
 کرسی وفا تیرے نال نہ جوانی
 ٹرجاوے ہک واری پھر ناں ایہہ آنی
 ایہہ تیری مغروری ساری ٹٹ جانی
 پانی والی لہر وانگوں زندگی نے وہنا
 ماں تیری ہر گل کردی ہے پوری
 ہتھاں نال ٹورے تینوں اوہدی مجبوری
 ہک دن چھڈنا جہاں اے ضروری
 نیکیاں دا پائے توں گل وچ گہنا
 نخرے نیں چار دن فیر پچھتانا
 حسن گیا تے گیا سب یارانا
 عشق حقیقی نے ای ساتھ نبھانا
 قادری سائیں دا توں من لے کہنا
 چڑھدی جوانی بڑا شور ہے مچایا
 چوڑیاں تے جھانجھراں نے دل بہلایا

حسن دے پچاریاں نوں بڑا توں ستایا
 روپ والے بت تیرے ہک دن ڈھہنا
 قادری ایہہ مخلاں نہ ایہہ ویلے آنے
 نویں ایتھے آ گئے ، پرانے ٹر جانے
 اگے والی سوچ گل کہندے نیں سیانے
 سدا نہیوں جو بنے تے ایہہ رنگ رہنا

☆☆☆☆☆☆☆☆

عشقِ دامسک

چھڈ کھاڑا توں غیر اللہ دا
 پھڑ دامن توں اہل اللہ دا
 اللہ سوہنے کرم کمایا
 تینوں ہے انسان بنایا
 نبیؐ دی اُمت توں سدوایا
 بن سچا عاشق اللہ دا
 چھڈ مسک والے جھیرے توں
 کدی آن شرع دے ویہڑے توں
 ہو کول نبیؐ دے، نیڑے توں
 کر درشن نور تجلا دا
 ولی دی محفل رنگ چڑھاندی
 کدی نہ بُریاں وانگ لڑاندی
 ذکر اذکار دا سبق پڑھاندی
 دے کلمہ خیری صلا دا

اگے دی سوچ

سانوں دسیا پیر بخاری اے
 ایہہ زندگی ملی ادھاری اے
 جو قدر وقت دی کردے نہیں
 دل بھانڈا ذکر تھیں بھردے نہیں
 اوہ دوہیں جہانیں تردے نہیں
 جنھاں ذکر دی چڑھی خماری اے
 ایہہ عمر نہ مفت گنواویں توں
 نہ بوہے غیر دے جاویں توں
 سوہنے رب نوں رج مناویں توں
 سچی رب رحیم دی یاری اے
 ایہہ جیون کھیڈتے ہاسا نہیں
 اتھے سدا کسے دا واسا نہیں
 کسے قبر سچ پرتتا پاسا نہیں
 اوتھے ہونی بڑی دشواری اے
 زندہ دل اوہنوں کہندے نہیں؟؟
 جو سب دے دکھڑے سہندے نہیں

تے سادہ سادہ رہندے نہیں
 ایہناں دی ہی مختاری اے؟؟
 زنگ اپنی جان نہ لاویں توں
 کر عمل حیاتی پاویں توں
 سوئے رب نوں رج مناویں توں
 اس بانجھوں ساری خواری اے
 ایہہ جیون کرم ربانا اے
 توں ہک دن ایہتھوں جانا اے
 تیرا اصلی گور ٹھکانا اے
 بس توبہ نال بہاری اے

عشق و پار

کر عشق دا کاروبار کڑے
 تاں ہوسی بیڑا پار کڑے
 نشہ عشق شراب دا کیتا توں
 بھر جامِ محبت پیتا توں
 دل دامن چاک نوں سیتا توں
 بھاریں جان دتی تو وار کڑے
 تیری ہرنی وانگ چھلانگ کڑے
 تیری ڈاڈھی سوہنی مانگ کڑے
 جد سنیں گی عشق دی بانگ کڑے
 تینوں ملسی چین قرار کڑے
 تیری زلف دے پیچ اوّے نہیں
 تیرے ہتھ وچ بھاندے چھلے نہیں
 سب سبجاں دے دل ہلے نہیں
 تینوں پھبدا ہار سنگھار کڑے
 تیرے ہونٹاں سرخی بھاندی اے
 کیتی مکھ دی صفت نہ جاندی اے

دل دھار کجبل دی کھاندی اے
 ہو یا تیر کلیجوں پار کڑے
 تیری صورت بھولی بھالی اے
 اکھ تیری کجلے والی اے
 بڑی اوکھی سرت سنجالی اے
 جد کیتا سی دیدار کڑے
 پھل مانگ تیری وچ سجرے نی
 چنگے لگدے تینوں گجرے نی
 دے درشن سوپنے فجرے نی
 ہن مویاں نوں ناں مار کڑے
 تینوں قادری آج سمجھاوے نی
 توں چڑھ جا عشق کچاوے نی
 ایہہ رب سچا فرماوے نی
 بس عاشق ہونے پار کڑے

ہاجر نامہ

وچھوڑا

مرثیہ جو مرشد پاک کے وصال کے بعد دربار پر حاضری کے وقت پڑھا گیا

تان ساڑی وچ ماڑی سنوں گیوں دلدار وے
عاشق خالی ویکھ حجرہ رون ڈھائیں مار وے

سخن تیرے یاد کر کے رون زارو نزار وے
نکل آلاء محفلاں توں آ سہا دربار وے

کون دیسی آن تسلیاں شہزادیاں نوں یار وے
کون دھر سی ہتھ سرتے ، کون کرسی پیار وے

عاشقاں دربار ملّا رون سانگاں مار وے
کد ملسی یار سوہنا بنھ کے دستار وے

حضور محمد فیض علی شاہ ہے نام سوہنا دل دیندا ٹھار وے
عاشقاں نے تانگ رکھی آ کراڈے دیدار وے

سنج کچھری کر چلے عاشقاں سالار وے
 باجھ دلبر یار جانی جیونا بریکار وے

دیکھ جگہ مجلس والی نین مینہ برساؤندے
 کتھ گئے دلدار جانی جیہڑے رونقاں لاؤندے

باغ تیرا ذکر والا باجھ تیرے سکھیا
 قمر نوری حسن والا پیٹھ بدلی لکیا

نین کجے دار تیرے عاشقاں من بھاؤندے
 حسن والے مان کردے عاشقاں ترساؤندے

اے محبوبا دیکھ تینوں نین کدی نہ رجدے
 نوری مکھڑا حسن بھر یا زلفاں کنڈل پھدے

چاولہ سائیں مرشد دے در رو رو ہاڑے پاؤندا
 باجھ تیرے اے محبوبا چین نہ ہے آؤندا

وچھوڑے دادکھ

آنحضرت قبلہ خواجہ سائیں ملتان شریف ملک خورشید صاحب کے ہاں تشریف لے گئے
راقم کی ڈیوٹی دربار اقدس پر لگائی اس وقت یہ اشعار تحریر میں آئے۔

تیرے باجھوں جگ سارا دسدا ہنیر وے

ماڑی والے خواجہ سائیاں واگاں چھیتی پھیر وے

کلا نہیں میں جگ سارا ہو یا ہے ادس وے

ہر کہیں نوں ملنے دی لگی ہوئی پیاس وے

واسطے خدا دے ہن کریں نہ توں دیر وے

تیرے باجھوں جگ سارا دسدا ہنیر وے

سائیں دے فقیر نت در تیرے آوندے

دیکھ خالی تھاواں ہُن پچھاں مڑ جاوندے

ہر کہیں دے دل اُتے غماں والے ڈھیر وے

تیرے باجھوں جگ سارا دسدا ہنیر وے

پنا باجھوں دل میرا بہو ہے پکار دا

پتہ مینوں لیا کے دیو کوئی سوہنے یار دا

اللہ جانے دور تھیسیں کدوں ایہہ نکھیر وے

تیرے باجھوں جگ سارا دسدا ہنیر وے

تیرے بناں لکھاں ایتھے کسے دی نہ کار وے
 ہکناں دے بھاگ بھلے لکھاں نوں پئے تار دے
 در تیرا ایویں ساہنوں جیویں اجمیر وے
 تیرے باجھوں جگ سارا دسدا ہنیر وے
 چاولہ سائیں در تیرے شعر ہے بناوندا
 بچناں دے باجھوں پیا دل کرلاؤندا
 شام لنگ جائے تانگاں رکھیاں سویر وے
 تیرے باجھوں جگ سارا دسدا ہنیر وے
 ☆☆☆☆☆☆☆

سرکار دی اڈیک

اکھاں تھکیاں تک تک راہ او خاناں
 چھیتی آہن دیر نہ لا او خاناں
 تسان ٹر گئے بہاراں رس گیاں
 سسی سستی تے مہاراں کھس گیاں
 تہاڈی یاد آئی اکھاں پس گیاں
 بن ساون پیاس بجھا او خاناں
 اکھاں تھکیاں تک تک راہ او خاناں
 چھیتی آہن دیر نہ لا او خاناں
 تہاڑے پیار سانوں مجبور ہے کیتا
 توں ٹر گیا ساتھوں چپ چپتا
 کی دساں میرے نال جو بیتا
 رہے اوکھا وقت نبھا او خاناں
 اکھاں تھکیاں تک تک راہ او خاناں
 چھیتی آہن دیر نہ لا او خاناں

مُرشدِ دایِ پیار

آنحضور قبلہ صوفی محمد اصغر سائیں آف جہلم والوں کی یاد میں جب آپ نے
ہیڈ جالوالہ پر مور پالے ہوئے تھے

موراں والیاں سائیاں وے
تیتھوں جند کراں قربان
ہر دم تیریاں لوڑاں وے
توں ایں میرا مان تران
تیرے ہاتھوں چین نہ آؤندا
ہر ویلے پیا دل گھبراؤندا
وکیچ لوواں جے تینوں آؤندا
جان آوے میرے جتے جان
تیریاں راہواں پئی تکاواں
یاد کراں تے دل بہلاواں
بھلدیاں دیاں نہیں سبناں اوہ تھانواں
ہان جتھے دلبر ملدے ہان
جس دم یار نے جھاتی پائی
میل دلے وچ رہی ناں کائی
بھاندے دل نوں بوٹے کائی
جتھے وسدا بھٹی خان

	نیاری	چال	موراں	تیرے
	قطاری	بنھ	چلدے	دیکھو
	ٹھاری	میرا	دل	نیں
پرچان	میرا	دل	نالے	
	پاواں	چوگاں	نوں	موراں
	دعاواں	رہواں	دی	نالے
	خطاواں	معاف	کرو	دی
قربان	جاواں	واری	لکھ	

☆☆☆☆☆☆☆☆

مرشدِ اشہر

آنحضور صوفی محمد اصغر سائیں رینجرز آف جہلم شریف والوں کی یاد میں

سیو مینوں دیو ودھائیاں جہلم شہر نوں میں جے چلی
خوشیاں ہوئیاں دون سوائیاں میں تے جاندی پئی ہاں کلی

سیاں کرن روانہ آئیاں نالے روون وانگ سودائیاں
ماہی ہن کیوں دیراں لائیاں ، انہاں نوں دیوے کون تسلی

جہلم شہر دے کوچے گلیاں ، ڈھونڈ رہی میں تھکیاں تلیاں
پارس پیر دے در آ کھلیاں ، مینوں لوکی کہندے جھلی ( )

دلبر دے میں دلیس نوں جاواں اوتھے جا کے شکر مناواں
درد دلے دے رنج سناواں ، عشقے دی اے چوٹ اولی

دید تیری نوں ترسن سیاں ، ہجر سزا میں کٹ دی پیاں
ہوئیاں اج سہاگناں جھان ازلوں راہ سجن دی ملّی

قادری عشق چبارے چڑھیاں اوہ نہ فیر گھراں نوں وڑیاں
جہلم جا اوہ درس بچ پڑھیاں ، انہاں نوں چٹھی مرشد گھلی

(پارس پیر: صحابی رسول جن کا دربار جہلم دریا کے کنارے پر ہے)

محبوب دی یاد

ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں
 ملاں اٹھ مسیت نوں جاوے
 اللہ دا سد پیا سناوے
 نیکاں دے ایہہ من نوں بھاوے
 بُریاں وجن پیاں سانگاں
 ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں
 ساری دنیا سکھ نال سوندی
 مینوں ستیاں نیند نہ اوندی
 یاد سجن دی پئی ترپوندی
 کندھ عشق دی کیویں لانگاں
 ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں
 دسوہا کوئی عشق دا دارو
 دکھاں دا کوئی بن جاوے بھاوے
 جنگل ڈھونڈیا تے تھل مارو
 دل وچ وجدیاں نیں آج کانگاں

ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں
 واٹ روم دی سئے کوہاں دی (O)
 میری کوئی پیش نہ جاندی
 خبر ملے جے دل وطنوں دی
 میاں جاواں فیر مار چھلانگاں
 ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں
 جہلم شہر دی سوہنیاں جائیں
 جتھے رہندا دلبر سائیں
 مولا سانوں جلد ملائیں
 ایہو نت دعائیں مانگاں
 ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں
 قادری سائیں سنجے ویہڑے
 رانجھن ہاجھوں دسدے کھیڑے
 یار ملے مک جاون جھیڑے
 نالے مکن ہکلاں چانگاں
 ساری رات میں رکھیاں تاہنگاں
 دھمی ککڑاں دتیاں بانگاں

تاہنگاں

دن سارا تاہنگاں وچ لگدا اے یار وے
 موڑ لے مہاراں ، آ کے مل دلدار وے
 دیوے نہ دلاسا کوئی کردے بکھیڑے نیں
 ہس کے تے لنگھ جاندا ددی وی جیہڑے نیں
 دسدا نہ کوئی رانجھا اتھے سارے کھیڑے نیں
 سجناں دے باجھوں کون لیندا نہیوں سار وے
 دن سارا تاہنگاں وچ لگدا اے یار وے
 موڑ لے مہاراں ، آ کے مل دلدار وے
 دکھاں دی ہنیری میرے سر چڑھ آئی اے
 ہو یا اے ہنیرا چیز دسدا نہ کائی اے
 یاداں دا چراغ بال رات میں لنگھائی اے
 سوہنیا توں آویں گاتے آوے گی بہار وے
 دن سارا تاہنگاں وچ لگدا اے یار وے
 موڑ لے مہاراں ، آ کے مل دلدار وے
 کیتا اقرار سی میں توڑ نبھاواں گی
 اوکھے سوکھے ویلے وی میں ناں گھبراواں گی

سرکار دیاں چرناں پچ موج مناواں گی
 بھاریں گھیر لین مینوں دکھڑے ہزار وے
 دن سارا تاہنگاں وچ لگدا اے یار وے
 موڑ لے مہاراں ، آ کے مل دلدار وے
 اک دن ماہی ساڈے شہر وچ آوے گا
 لکھاں بے نصیباں دے اوہ بھاگ وی جگاوے گا
 جناں اُتے رب سوہنا کرم کماوے گا
 اوہو آج رج رج کرن تے دیدار وے
 دن سارا تاہنگاں وچ لگدا اے یار وے
 موڑ لے مہاراں ، آ کے مل دلدار وے
 قادری نوں ایتھے نہیوں تھوڑ کسے گل دی
 بچناں دے ولوں ٹھنڈی وا رہوے چلدی
 ہجر دی آگ رہوے سینے وچ بلدی
 عشق نال گرم رہوے دل دا بازار وے
 دن سارا تاہنگاں وچ لگدا اے یار وے
 موڑ لے مہاراں ، آ کے مل دلدار وے

تا نگ وصل دی

دیس ماہی دے جانا میرا ہویا بہت ضروری اے

مکھ دلبر دا تکنا ای تکنا ایہہ میری مجبوری اے

ساون وانگوں برسن اکھیاں

وچ اڈیکاں سوں نہ سکیاں

جسھاں یار دیاں تاہنگاں رکھیاں

اوہ رہندیاں وچ حضوری اے

دیس ماہی دے جانا میرا ہویا بہت ضروری اے

مکھ دلبر دا تکنا ای تکنا ایہہ میری مجبوری اے

دل دا سودا کرے نہ کوئی

کرے جو موتوں ڈرے نہ سوئی

شاہ منصور دے نال جو ہوئی

عشقے دی مجبوری اے

دیس ماہی دے جانا میرا ہویا بہت ضروری اے

مکھ دلبر دا تکنا ای تکنا ایہہ میری مجبوری اے

جس دل عشق حضوری آوے

محبوباں دے دل نوں بھاوے

کدھرے وی اوہ چین نہ پاوے
 رہندا وچ صبوری اے
 دیس ماہی دے جانا میرا ہویا بہت ضروری اے
 مکھ دلبر دا تکنا ای تکنا ایہہ میری مجبوری اے
 شرع شریف نوں جو اپنا دے
 جگ وچ کوئی نہ تُل انہا دے
 اسیں ویں یار مدینے جان دے
 جے ہووے منظوری اے
 دیس ماہی دے جانا میرا ہویا بہت ضروری اے
 مکھ دلبر دا تکنا ای تکنا ایہہ میری مجبوری اے
 قادری! توں نہ یاد بھلاویں
 دلبر توں نہ مکھ پرتاویں
 جان منگے تاں دیر نہ لاویں
 چال چلن منصوری اے
 دیس ماہی دے جانا میرا ہویا بہت ضروری اے
 مکھ دلبر دا تکنا ای تکنا ایہہ میری مجبوری اے

درشن

مائے نی جہلم جاون دے
 پیا نوں دکھ سناون دے
 پیا بناں میں ریہہ نہ سکدی
 ہر دم اوہدیاں راہواں تندی
 تک تک راہواں کدی ناں اکدی
 دل دا شوق نبھاون دے
 مائے نی جہلم جاون دے
 پیا نوں دکھ سناون دے
 مدتاں ہوئیاں ملن نہ ہويا
 دل رہندا اے کھویا کھویا
 اکھیاں ہنجواں ہار پرويا
 اے مالا گل وچ پاون دے
 مائے نی جہلم جاون دے
 پیا نوں دکھ سناون دے
 پہاڑ ٹلے دا نظریں آوے
 جے کر سوہنا تلک لگاوے

گچھڑا روگ اندر دا جاوے
 دارو عشق دا کھاون دے
 مائے نی جہلم جاون دے
 پیا نون دکھ سناون دے
 دلبر نون جدوں مکھ دکھلایا
 سب کچھ بھلیا ہوش گنوایا
 مئے نوشی وچ سب کچھ پایا
 دل دی پیاس بجھاون دے
 مائے نی جہلم جاون دے
 پیا نون دکھ سناون دے
 جہلم شہر دے کریں نظارے
 جتھے رہندے دلبر پیارے
 تینوں مل سیں چین قرار اے
 قادری درشن پاون دے
 مائے نی جہلم جاون دے
 پیا نون دکھ سناون دے

عشق داروگ

عشق نے دل وچ پایا زور
 اودوں جگ وچ مچ گیا شور
 لوکی پاگل پاگل کہندے
 مینوں ویکھ کے ہسدے رہندے
 اسپں تے طعنے مہنے سہندے
 کسے نال نہ پایا کھور
 مینوں وکھری دنیا مل گئی مینوں
 حسد کریں کیہہ ملدا تینوں
 دل دی آکھ سناواں کیہنوں
 سب دسدے نے ہور دے ہور
 یار پتل جد دل نوں بھایا
 سسی رو رو حال ونجایا
 اوہ ستی تے یار گنوايا
 کچ ملا تے نہ بھنبھور
 قادری سائیں سمجھ نہ آئی
 جس گھر عشق نے جھاتی پائی
 جلی کلی پھوک جلائی
 دکھاں وچ نہ ہووے بور

جہلم و اسفر

دل آکھے میں جہلم جانا
 ”ڈھوک رجو“ جا درشن پانا
 بس ٹر گئی یار قبولے
 پئی دیندی پیار دے جھولے
 میں جانا عشق سکولے
 میں تے ربا کرم کمانا
 بس آ گئی عارف والے
 سانوں مل گئے دیس نکالے
 جنھاں عشق دے دیوے بالے
 اگے جا کے موج منانا
 بس آ گئی ساہیوال
 میرا پیر بڑا لچپال
 دیندا دل دے دیوے بال
 میرے دل نوں نور بنانا
 بس آ گئی شہر اوکاڑے
 کیویں پائے عشق پواڑے
 گھر کتنے ایس اُجاڑے
 سانوں خیر دیدار دا پانا

بس آ گئی شہر لاہور
 چلے دل تے نہ کوئی زور
 اوہدی دید نوں پاوے شور
 دل دے کے یار منانا
 بس آ گئی گجرانوالہ
 نہیں عشق دا پنڈھ سوکھالا
 ساڈا اللہ اے رکھوالا
 پر دیسیں نہ گھبرانانا
 بس آ گئی وچ گجرات
 ساڈے نال ہووے گل وات
 سانوں دے سجناں اک جھات
 ساڈے دل دا شوق ودھانا
 بس آ گئی اے وچ کھاریاں
 اساں بڑیاں واجاں ماریاں
 سن سجناں ساڈیاں زاریاں
 سانوں در تے آپ بلانا
 بس ”عالم“ گیر سرائے
 اساں یار دے نیڑے آئے

ساڈے ساڈے نین بڑے ترہائے
 سانوں سوہنا مکھ وکھانا
 بس اپڑی جہلم اڈے
 اسیں بھیرے کم سب چھڈے
 ساڈے لیکھ ہوئے اج وڈے
 اساں جہلم وقت لنگھانا
 پھڑ ویکن گئے سنگوئی
 اسیں کلے نال نہ کوئی
 لاه مکھ توں سبھاں لوئی
 اساں ول ول درشن پانا
 اسیں ڈھوک رجو وچ آئے
 ساتھ رب نے کرم کمائے
 اسیں قادری! درشن پائے
 ول آکھے ، مڑ نہیں جانا

تاہنگاں والی رات

محبوبِ نوں آکھیو نی ہک وار تے آوے ہا
 پانی دل دھرتی تے دیدار دا پاوے ہا
 مدت ہوئی ویکھ ناں سکلیاں
 تک تک راہواں روون اکھیاں
 وُل وُل طعنے دیون سکھیاں
 اوہ لگیاں توڑ نبھاوے ہا
 میں ہاں بہتی اوگن ہاری
 معافی مل جاوے ہک واری
 ہووے خطا نہ دوجی واری
 اوہ ہک وار ازماوے ہا
 پھلاں دی میں سیج بنائی
 دلبر دے لئی مانگ سجائی
 تازگاں دے وچ رات لنگائی
 رب کدے تاں میل کراوے ہا
 دلبر لئی سنگار کریسیاں
 جھمکے ونگاں پائل پیسیاں

ساری ساری عمریں باندی رہساں
 ایہہ تڑی دلبر بھاوے ہا
 ماہی آوے جان نال دیساں
 کر منتاں میں رات رہساں
 جان جے کرسی نال میں ویساں؟؟
 تڑی دا شوق ودھاوے ہا
 قادری جے کر ماہی آوے
 میں تڑی دی مونجھ لہاوے
 سوہنا مکھڑا دل نوں بھاوے
 کدی نہ چھوڑ کے جاوے ہا

سِکِ ماہی دی

جہلم دے دریا دا ٹھنڈا ٹھنڈا پانی اے
لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے

دلبر ساتھوں دور ہے وسدا

ناز ، ادا تھیں دلڑی کھسدا

رستہ رب رسول دا وسدا

آجا در تے چھیتی جے قسمت ازمانی اے

لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے

دلبر دی میں دید دی پیاسی

دلبر باہجھوں رہے اداسی

کدوں اوہ سوہنا مکھ وکھاسی

ہک دن ماہی ان شاء اللہ دید کرانی اے

لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے

دلبر یار دا شہر سنگوئی

جس دی جگ وچ ریس ناں کوئی

پیر اصغر دی دیو دھروئی

جس نے اُس دا ورد پکایا اوہو مرد گیانی اے

لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے

جہلم شہر ہے بڑا رنگیلا
 اوگنہاراں دا اے وسیلہ
 او تھے جان دا کر کچھ حیلہ
 عیاں والڑیاں دی تے ہو بخشش جانی اے
 لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے
 ٹلے جوگی ریت بنائی
 رانجھا آیا تنک لگائی
 چنڑی رنگدیاں دیر نہ لائی
 سبناں ریت قلندری ایہا بہت پرانی اے
 لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے
 ڈھوک رجو ہے پنڈ نرالا
 جتھے وسدا اللہ والا
 میلے دلاں نوں کرے اُجالا
 کامل اکمل سوہنا مرشد جس دا فیض روحانی اے
 لے اللہ دا ناں جے کشتی پار لنگھانی اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

در بارِ سخی شوقِ الہی دی حاضری

رب کریم نوں ٹوراں جہدیاں رحمتاں ٹھاٹھاں مار دیاں
 چھیتی چھیتی قلم نوں ٹوراں، لگیاں تانگاں یار دیاں
 سخی شوق دیاں سوہنیاں جائیں
 جتھے وسدا فیضِ علی شاہ سائیں
 وچ ماڑی چائن کرن پیاں
 جلیاں ذکر اذکار دیاں
 سخی شاہ بسم اللہ نوری اے
 جس پایا قربِ حضوری اے
 ہر جا فیض کھنڈ وندیاں
 بوٹیاں اس گلزار دیاں
 کیڈا قطب کمال سدایا
 اللہ پاک نے شان ودھایا
 وچ جنگلاں دے ڈیرا لایا
 جتھے پکیاں پیلاں بار دیاں
 اُچ شہر دیاں رنگلیاں گلیاں
 جتھے لایاں جہاں گشت نے تلیاں؟
 او تھوں فیض کمایا اے ولیاں
 کیا شاناناں نے سرکار دیاں

پیر مظہر توں جنڈری واراں
 جس لائیاں نین موج بہاراں
 اہدے خادم لکھ ہزاراں
 کیا باتاں نے غم خوار دیاں
 ماڑی پاک دی شان ہے پیاری
 جتھے وسدا پیر بخاری
 واہ واہ عجب بہاراں بنیاں
 سوہنے پاک مزار دیاں
 سبٹ حسنینؑ جو حکمت کردا
 اوہدی نظر نال بیڑا تردا
 اوہنوں دیکھیے تے دل ٹھردا
 کیا باتاں من ٹھار دیاں
 خواجہ صاحب (عبدالرحمن) نے جھوک وسائی
 بوٹی فیض علیؑ ایہہ لائی
 نالے لگی توڑ نبھائی
 کیا شانان نین سرکار دیاں
 قادریؒ تاں ہے سگ اصغر دا
 جہدا نام لیاں دل ٹھردا
 اوہنوں دیکھن تے دل کردا
 سیاں تن من وار دیاں

میں ول ول تکنا مرشدنوں

مینوں مار گیا تیرا پیار وے؟؟
 دل کرے میں ویکھا تینوں بار بار وے
 تیریاں اداواں مینوں بڑا ای ستاندیاں
 جدوں یاد آوے تیری بڑا ای رواندیاں
 اکھیاں وی ہر ویلے مینہ برساندیاں
 جے توں آویں فیر آوے دل نوں قرار وے
 جدوں دا میں ویکھا تینوں ہوش میری بھل گئی
 چھڈ کاروبار میں تاں گلیاں چج رُل گئی
 سارے بھار ہولے ہوئے لکھاں نال تل گئی
 مینوں چنگی لگی تیرے کجے دی دھار وے
 مکھ تیرا ایویں جیویں چن اسمانی اے
 ویکھے جو وی ہک واری ہووے اوہ دیوانی اے
 اجڑیاں دلاں اُتے ہووے مہربانی اے
 ہک واری دے جا مینوں دیدار وے
 تینوں جد تکیا تے میں تیری ہوئی وے
 جگ وچ تیرے جیہا دسدا نہ کوئی وے

میںوں سد لے توں میرا یار سنگوئی وے
تیرا اوتھے رج رج کراں گی دیدار وے

قادری سائیں ہن نہ گھبرا توں
ٹلے جا کے مندریں وی گل وچ پا توں
جوگی بن در در بین بجا توں
خلق کرے گی فیر تیرے نال پیار وے

☆☆☆☆☆☆☆☆

ملن دی چاہ

بس نوں ٹور ڈریورا میں ملنا ہے دلدار
 جا جہلم روک لوں میں تکنا سوہنا یار
 سوہنے دلبر دا کتھ واسا
 ڈھونڈ تھکی میں ہر اک پاسا
 لہدی پھراں میں پھڑ کے کاسا
 میں اپڑی جہلم بازار
 جہلم دے بزار نہیں سوہندے
 دیکھن والیاں دے دل موہندے
 نین تے ہنجواں ہار پروندے
 سوہنا ملسی کپھڑے وار
 میں ٹلے تے آن کھلوواں
 سد ماراں تے نالے روواں
 کر کر توبہ اگلے دھوواں
 رب بخشے اوگنہار
 جہلم پل توں ٹلا دے
 جتھے سجناں تے دل وسے

قادری عشق دے لمے قصے
 کہنوں دساں وار و وار
 ٹلا جوگیاں من نوں بھاوے
 ویکھ کے میرا دل ٹھر جاوے
 نت مراداں ایہہ دل پاوے
 اتتھے لبھدا چین قرار نوں

☆☆☆☆☆☆

سرکارِ دی اڈیک

تیری راہ وچ ڈھولا میں تے کدوں دی کھڑی
 سِک تیری اے ودھیری اکھاں لائی اے جھڑی
 ستا اے نصیب میرا پئے گئی جدائی اے
 مل جا توں سجا ایہہ زندگی پرانی اے
 بڑی سوہنی تیج میں تاں تیرے لئی سجائی اے
 آ جا دل جانیاں توں چھڈ دے اڑی

تیریاں وے راہواں وچ لائیاں اساں پکھیاں
 ہر ویلے تاہنگاں وچ رہندیاں نے اکھیاں
 دیندیاں نیں طعنے مینوں ول ول سکھیاں
 تیرے نال لائی ، جند دکھاں نے پھڑی
 میریاں وی لیکھاں وچ لکھیاں سی دوریاں
 ربا ہون میریاں مراداں اج پوریاں
 سوہنے دے دیدار دیاں ہون منظوریاں
 ڈاڈا اوکھا لنگھدا اے پل تے گھڑی
 سائیں اتھے سوچ کے تے قدم ٹکاونا
 قدم سنبھال کتے تلک ناں جاونا
 خلق خدا نوں وی ایہہ گل سمجھاونا
 بہہ جا بوہے سجناں دے پا کے مڑھی

پریت

تیرے انتظار وچ کلی نوں سجایا میں
 تیرے ہاتھوں سوہنیا چین وی ناں پایا میں
 پھلاں نال سجدی اے باگاں دی بہار اے
 پہلی واری تکیا تے ہو گیا سی پیار اے
 سہنا پیا ہن مینوں دکھڑا ہزار اے
 دکھاں والا بھار بھارا خوشیاں تھیں چایا میں
 دن راتیں ہر ویلے تیرا ہی خیال وے
 گلی گلی کوچے کوچے رہی تینوں بھال وے
 ڈھونڈ ڈھونڈ تھکی میرا ہویا برا حال وے
 دل میرا من دا نہیں ایہوں بڑا سمجھایا میں
 کلی وچ بہہ کے تیرا کراں انتظار وے
 عشق تیرے نے ماہی دتا مینوں مار وے
 چھیتی آ جا ہن ماہی لے میری سار وے
 تیرے ہاتھوں دکھڑا ناں کسے نوں سنایا میں
 کلی وچ بہنا تینوں عرشاں دی سیر وے
 اک دن سوہنیا توں پا نہ آ کے پیر وے

ہر دم منگنی ہاں پیا تیری خیر وے
تیرے لئی دیکھ کنناں دکھڑا اٹھایا میں

قادرسی کلی وچ بیٹھی مر جاواں گی
لگیاں وی سوہنیا میں توڑ نبھاواں گی
تیریاں وی یاداں دے چراغ میں جلاواں گی
پیا دی پریت نوں اے شوق تھیں نبھایا میں

☆☆☆☆☆☆☆☆

فرمائش

یہ نظم میرے استاد مرزا شہباز قمر صاحب ایڈووکیٹ مرحوم نے بطور امتحان لکھوائی تھی

تیرے نال توں میں جند وار دیواں

تیرے باہجھ میں ہر شئے وسار دیواں

تیری یار ادا من بھاندی اے

جوں پھل چوں خوشبو آندی اے

دیوی حسن دی روپ وکھاندی اے

کر حسن دا گرم بزار دیواں

تیری یاد دے دیوے بلدے نہیں

تیرے عاشق راہواں ملدے نہیں

دکھ درد ہجر دے جھلدے نہیں

دکھاں سچ میں عمر گزار دیواں

دل تیرے باجھ نال رہندا اے

تیرے ملن دا ول ول کہندا اے

نہ ہجر دے دکھڑے سہندا اے

ایہنوں کنی ہجر دی مار دیواں

تیرے عشق دے زخم نہ بھردے نہیں

کئی وید علاج پئے کردے نہیں

جیہڑے عشق چھاں وچ تردے نہیں

میں جند اوہناں توں وار دیواں

تیرے شوق نے حال بے حال کیتا
 نشہ شوق شراب میں بھال پیتا
 سینہ چاک ہو یا تساں نہ سیتا
 دل ہو رنوں ناں سوہنے یار دیواں
 دلبر سوہنا مینوں کول بلا
 میں تڑی تے آج کرم کما
 سوہنے مکھڑے توں گھنڈ لاه وکھا
 میں رب دا شکر گزار دیواں
 جدوں تکیا پہلی واری سی
 جند جان سجن تے ہاری سی
 چڑھی عشق دی بڑی خماری سی
 جند دے کے قرض اُتار دیواں
 سب سوہنیا توں ہیں سوہنا توں
 ہک سوہنا تے من موہنا توں
 مینوں دے گیا ہیں ہجر دا رونا توں
 تیری خاطر چھڈ گھر بار دیواں
 او تھے قادری سائیں خیر ہووے
 جتھے پیر میرے دا پیر ہووے
 شالا ہر دم اوہدی خیر ہووے
 اوہدے در تے عمر گزار دیواں

ملن دی آس

چھیتی چھیتی آ ماہی تیری یاد ستاندی اے
 دن گزرے تیری یاد چ، راتیں نیند ناں آندی اے
 فجری ویلے باگاں دے وچ چڑیاں بولدیاں
 چھنے دیواں پیر دے جے خبراں آون ڈھول دیاں
 ہجر فراق تیرے وچ اکھاں اتھروں ڈوہل دیاں
 دڑی تیری یاد چ پئی روندی کرلاندی اے
 دیس پرانے ٹر گیا ماہی دیوے کون دلا سے
 مدتاں ہویاں ویکھن کارن ہو گئے نین پیاسے
 وقت بدلدا دیر ناں لاوے تولیوں ہوندا ماسے
 سسی سیج پنل تے سستی فجری اٹھ پچھتاندی اے
 اجڑیاں گلیاں سنج چوبارے ویہڑا کھاون آوے
 ول ول ویکھاں راہ سجن دا اوہ نہ مکھ وکھاوے
 کی کراں میں کدھر جاواں کوئی پیش نہ جاوے
 سک پیا دے ملنے والی ہر دم پئی ستاندی اے
 جہلم دے کنڈے دے اُتے دلبر نوں سد ماراں
 اوکھے ویلے ماہی ہانجھوں کون لوے گا ساراں

یار ملے تاں خوشیاں تھیوں جاون دکھ ہزاراں
 باگاں وچ بہار حسن دی جیویں دل بہلاندى اے
 قادری سائیں سانوں اتھے یار دی یاد ستاوے
 دل وچ بھانہڑ جیہڑا اوہنوں کون بجھاوے
 آوے شالا چھیتی چھیتی ماہی مکھ وکھاوے
 ماہی دا مکھ تکیاں ساڈی عید سعید ہو جاندی اے

☆☆☆☆☆☆☆☆

حسن فانی اے

بہتے ناز کریندیے کڑیے ناں کر اتنا شور
 سسی وی سی ناز کریندی، رُل موئی بھنبھور
 کڑیے فانی حسن تے ناں ہوئے ایڈا مغرور
 جد وی جو بن ٹٹنا تینوں ہونا دکھ ضرور
 کسے ناں تینوں پچھنا بھاویں توں دنیا دی حور
 جو بنیا اوس ٹٹنا اتھے ہونا ہور دا ہور
 ہیر سیال نے رانجھے دے نال عشق نبھایا اے
 مجھیں باراں سال چرائیاں ، نالے چاک اکھوایا اے
 عشق سچ اوڑک جوگی بنیا، بوہتا دکھ اٹھایا اے
 قیدو نے تاں مڑ وی نہیں سی چھڈیا اوہدا کھور
 سوہنی اتھے عشق دی ڈاہڈی لاج نبھائی اے
 دلبر تے جند واری، ناں ای اکھ پرتائی اے
 اس دنیا دے کچے گھڑے نے جان گنوائی اے
 گوتے کھاندی رہ گئی ، نہ کوئی چلیا اوہدا زور
 قادری سائیں عشق ماہی وچ ہوئے ڈاہڈے خوار
 دلبر باجھ نہ دل نوں کدھرے آوے چین قرار
 سوہنا سانول جے کر مینوں جھلک دیوے ہک وار
 موہنجھ منجھاری ، کرماں ہاری منگساں نہ کجھ ہور

سماج نامہ

پارک دی سیر

پارک دے وچ گھمن والے آندے دل پرچاون لئی
عورت مرد تے بہتے وڈے آندے دکھ گھٹاون لئی

صبح سویرے منہ ہنیرے سیر کرن نوں آندے نیں
بہتی عمراں والے بھائی چھیتی ہی تھک جاندے نیں
تھوڑی عمر دے گھبرو اوتھے آکے خوشیاں پاندے نیں
بہتے آندے اوتھے اپنا اپنا دکھ ونڈاون لئی

فجری اٹھ خدا دے بندے سرسجدے وچ دھردے نیں
شرع شریف دے تابع ریہہ کے ذکر خدا دا کردے نیں
صبر شکر دا پہن لباده ہر دم دکھڑے جردے نیں
دکھاں وچ وی نہ گھبراون رب سوہنے نوں پاون لئی

شوگر والے بھائی میرے! ایہہ تیری مجبوری اے
تڑکے اٹھ کے سیر نوں جانا تیرے لئی ضروری اے
پڑھ الحمد اکتالی واری ایہہ فرمان حضوری اے
ایہدے نال درود رلا، ایہہ ورد ہے دکھ ہٹاون لئی

بچے کرن تیاری اتھے جد پرچے ہون سالانہ
کئی وچارے غربت مارے، کئی پئے دین ماہانہ

محنت دے ہن نمبر ملدے بھاویں شکل شاہانہ
 محنت تے رب رکھدا ناہیں، دسی اے گل سمجھاوون لئی
 بہتے موٹے بھاری بندے سو سو نفل گزارن!
 غم اندوہ سب دور ہو جاوون کدی ناں ہمت ہارن!
 قبر حشر نوں سامنے رکھ کے نفس اپنے نوں مارن
 بڑا ای چنگا نسخہ ہے اے رب دے نیڑے آون لئی
 سجری خوشبو پھلاں والی ہر پاسوں پئی آوے
 پھل کلیاں دی مہک پیاری ہر اک نوں پئی بھاوے
 جوں جوں خوشبو ودھدی جاوے دل سکون وی پاوے
 باغ باغیچے لائے سارے تیرا جی بہلاوون لئی
 کڑیاں وی کدی سیر بہانے پارک دے وچ آندیاں نیں
 پکڑ موبائل گھمدیاں پھردیاں اپنا دل بہلانڈیاں نیں
 نکھرا مکھ تے بکھریاں زلفاں خوش گپیاں فرمانڈیاں نیں
 قادری سائیں آئیاں ہن ایہہ پارک دی شان ودھاوون لئی

صحافت

یار صحافت عین عبادت کریئے جے کر سچ دے نال
 جان دکھاں وچ پا صحافی بندے ہین غریب دی ڈھال
 جدوں ایہہ خبراں ڈھونڈن ویندے غم اندوہ نیں جردے
 ماڑیاں تے مظلوماں اُتے ہتھ شفقت دا دھردے
 جابر ظالم حاکم اگے ڈٹ جاندے نہ ڈردے
 خوف ذرا نہ کھاندے ویکھو کردے صدق مقال
 شہر محلے کوچہ کوچہ ہر جا ویکھو جاندے
 ظالم لوگ غریباں تائیں حدوں ودھ ستاندے
 مرہم زخم غریباں دے تے ہین صحافی لاندے
 حق دی گل نیں کردے نالے رہندے حق دے نال
 دفتراں اُتے کچھریاں وچ، کدی پھردے رہن ہزاراں
 سجریاں تازیاں خبراں ڈھونڈن چھپدیاں وچ اخباراں
 چنگیاں مندیاں خبراں پڑھ کے پرچن دل ہزاراں
 پنچھیاں وانگ توکل رب تے رہندے نیں خوشحال
 یار صحافی چنگے نیں ، ایہہ بولن بول رسیلہ
 دکھیاں تے دکھیاراں دا ایہہ بندے ہین وسیلہ

راہ ڈکن ایہہ اگوں بھانویں ہووے شیر مریلہ
جس دے نال ایہہ دل تھیں ٹردے دکھڑے دیندے ٹال

اللہ سوہنے رزق انہاندا لکھیا کس بہانے
مالک روزی ہر نوں دیندا ، بھولے تے مستانے
کر مزدوری تے کھا چوری، کہہ گئے مرد ربانے
منگو یار دعاواں سارے لہھے رزق حلال

قادری جی اخبار دی خدمت عزت بہت بناندی
عزت، شہرت ، دولت تائیں غربت شان گنواندی
اللہ سوہنا راضی تھیوے جتھے پیش نہ جاندی
خوفِ خدا تھیں روندیاں نوں تے بخشے گا ذوالجلال

☆☆☆☆☆☆☆☆

ساون

ساون ماہ دا بدل آیا دل ہویا مسرور
 سجن بھاویں جتھے ہووے ملنا بہت ضرور
 دلبر سوہنا ملن نہ آوندا
 دل کلا اے بڑا ستوندا
 کدی تاں سوہنیا کرم کموندا
 دل ملنے لئی ہے مجبور
 ساری دنیا موج پئی کردی
 مینوں تانگ لگی دلبر دی
 میں سجاں دا پانی بھردی
 پھراں میں جہلم تے پسرور
 جے دل حجرہ صاف ہو جاوے
 دلبر سوہنا پھیرا پاوے
 گھر پیٹھیاں نوں مکھ وکھاوے
 ویکھ کے نین ہوون مخمور
 جدوں میں من وچ جھاتی پائی
 صورت دلبر نظر سی آئی

دل دی ساری پیاس بجھائی
 میرے غم ہوئے سب دور
 دلبر نوں میں جان نہ دیساں
 منتاں کرساں رات رہیساں
 زخم دلے دے کھول وکھیساں
 مینوں چھڈ نہ جان حضور
 قادری کدی نہ یاری چھوڑیں
 کسے بندے دا دل نہ توڑیں
 ہر دم یار دی مرضی لوڑیں
 بھاویں ہوویں چکنا چور

رُوپِ زمانے دے

کہہ جیاً ویلا آیا یارو بھائی دا دشمن بھائی اے
غیراں نوں لئے اندر آون شرم ذرا نہ آئی اے

دھن دولت نال پیار ہے سچا
اندروں پر ایمان اے کچا
کجھ تے عقل کریندا، کھچا!
تینوں شرم نہ آئی اے

وڈا اہل ایمان سداویں
مومنناں ورگی شکل بناویں
دھوکا دے دے مال کماویں
واہ تیری چترائی اے

رات دینیں پئے ٹی وی چل دے
مال حرام تے بال نہیں پل دے
ظلم کرن توں کدی ناں ٹلدے
ڈاہڈی لا پروائی اے

کئی نمازاں ادھیاں چھوڑن
وچ مسیتاں دنیا لوڑن

ترس نہ کھاؤں ، دل پئے توڑن
 دین دی گل بھلائی اے
 جس اندر وڑ کے بہنا سی
 جہدے مکھ تے پردہ رہنا سی
 نالے شرم حیا جہدا گہنا سی
 اوہ وچ بزار دے آئی اے
 وچ مسیتیاں پڑھن نمازاں
 ملاں بڑیاں کردے واعظاں
 بنے شکاری وانگر بازاں
 دل وچ رحم نہ کائی اے
 ہٹیاں والے مال کماون
 کرن ملاوٹ نہ شرماون
 بہتے وڈے سیٹھ سداون
 انھی کرن کمائی اے
 کپڑا کھچ کے کردے پورا
 بھانویں چٹا بھانویں بھورا
 گھر جاون تے ناپ ادھورا
 کیہ ریت روش اپنائی اے

جے توں گوشت خریدن جاویں
 نظر ترکری ول ٹکاویں
 کدی ناں ایہنوں پورا پاویں
 ہتھ دی یار صفائی اے
 جدوں سٹور تے عورت جاوے
 بنی ٹھنی اوہ دل نوں بھاوے
 مینوں شرم نہ تینوں آوے
 ایہہ بھین اے یا بھرجائی اے
 رشتے غیراں نال نیں کردے
 جھگڑا ہون تے آہیں بھردے
 ضد ناں چھڈ دے دکھڑے جردے
 کیسی ریت اپنائی اے
 ڈاکٹر پے نیں چیاں کٹ دے
 پنجاں دا پنچ سو نیں وٹ دے
 ایہہ اپنی گل توں ناں ہٹ دے
 اتوں حکیم عطائی اے
 پلس والے نہ کردے ٹالا
 ماں پیو ہووے بھاویں ساللا

وردی بدلی ، دل اے کالا
 ظلم دی حد مکائی اے
 واپڈا والے معاف نہ کردے
 نال روپیاں جپیاں بھردے
 رب رسول توں مول نہ ڈردے
 کردے صفن صفائی اے
 اکاؤنٹ برانچ دا سن افسانہ
 قائد اعظم نال یارانہ
 سکا بھائی بنے بیگانہ
 بس جیب دی شامت آئی اے
 بس ڈریور ہین ہشیار
 کرن سواری نوں ایہہ خوار
 سڑک تے ٹردے، دیون مار
 ذرا نہ خوف خدائی اے
 عدلیہ والے ہن مغرور
 رشوت لے ہوندے مسرور
 کنج ایہہ ہوسن پیش حضور
 کچھ پریت ناں کائی اے

نہراں والے وی مکار
 کردے رج ذلیل و خوار
 پانی وچکن بے شمار
 بس جیب تے نظر ٹکائی اے
 مٹاں مال زکوٰۃ پئے کھاون
 مال یتیم توں نہ شرماون
 حق دی راہ ایہہ کدوں بتاون
 بس شرع دی گل لکائی اے

ہسپتال دی نرس

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں
 چٹی وردی سوہنی تیری پئی دلاں نوں بھاوے
 دیکھن والا ول ول دیکھے ایڈا شوق ودھاوے
 ایہہ وی تیرا شوق ہے رکھدی لگیاں توڑ نبھاوے
 نال تیرے ایہہ جاسی جس دم جاسیں جنگل باراں

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں
 تن دی کریں صفائی بہتی ایہہ تیری مجبوری
 رکھناں خوش مریضاں تائیں ایہہ وی بہت ضروری
 من دی کریں صفائی جے توں پاویں قرب حضوری
 عزت شہرت ہوسی تیری جیویں نیکو کاراں

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں
 کونجاں وانگ اکٹھے رہنا رل مل کرو اوتارا
 جتھے جاؤ لہر خوشی دی خوشیاں دا ورتارا
 ہمدردی تے جذبے تیرے موہ لیا اے جگ سارا
 تیرے نال ہے رونق سارے گھرتے وچ بازاراں

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں
 تیرے ورگا حوصلہ مینوں کدھرے نظر نہ آوے
 ہر دی گل سن کے ہس پیناں تیری شان ودھاوے
 وچ مریضاں ٹرنا پھرنا بہتا درد گھٹاوے
 تیرے اس جذبے نوں میں تے دیواں داد ہزاراں

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں
 ڈاکٹراں سنگ سہاندی ایں توں، تاہیوں اوہ خوش رہندے
 ول ول تیریاں کرن تعریفاں اک دو جے سنگ بہندے
 ناز ادا تے نخرے تیرے نال خوشی دے سہندے
 واہ وا دل نوں بھائی جاون تیریاں خوش گفتاراں

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں
 ویکھ اقبال ایہہ سسٹر سیانی گجھیاں مرضاں جانے
 ایہدے دارو نال تے یارو جاندے دکھ پرانے
 نیک نمازی، خدمت گارتے ہوئے فضل ربانے
 اوہدی جے کر محفل پہیے کھڑکن دل دیاں تاراں

لوکی تینوں سسٹر کہندے، کریں علاج بیماراں
 سُن کے دکھ مریضاں دیویں خوشیاں لکھ ہزاراں

روہی دی سیر

ایہہ روہی من نوں ٹھاردی اے
 جیویں صورت سوہنے یار دی اے
 دل روہی وچ رہ جاندا اے
 جد درشن ایہدا پاندا اے
 تک ساون مینہ برساندا اے
 ہر پاسے رُت بہار دی اے
 کتے چھیڑ اُوٹھاں دے چردے نہیں
 کتے ہرن پئے شوخیاں کردے نہیں
 ٹوبھے پانی نال بھردے نہیں
 ایہہ دھرتی چین قرار دی اے
 روہی چنن پیر دا میلہ اے
 آیا جہلموں پیر روہیلا اے
 اوہدے کرم دا آیا ریللا اے
 کھلی قسمت ایس بیمار دی اے
 ایہہ روہی من نوں بھاندی اے
 ایہہ دکھڑے دور ہٹاندی اے
 ایہہ سچناں دی یاد دیواندی اے
 سچناں نوں روز پکاردی اے

روہی دی روش انوکھی اے
 چھک دل نوں پاندی چوکی اے
 روہی دی سیر نہ سوکھی اے
 جٹی فیر نہ ہمت ہاردی اے
 روہی دیاں جٹیاں بھلیاں نہیں
 ایہہ جٹیاں پھرن ہکلیاں نہیں
 ایہہ ددھ مکھناں دیاں پلپیاں نہیں
 کوئی لوڑ ناں ہار سنگار دی اے
 روہی دے لوگ رنگیلے نہیں
 مٹھے بول تے بڑے رسیلے نہیں
 پے سوہندے بے ٹیلے نہیں
 جٹی ہس ہس وقت گزاردی اے
 روہی وچ بکریاں چردیاں نہیں
 مٹیاراں مکے بھردیاں نہیں
 ایہہ خواجہ فرید دی بردیاں نہیں
 روہی خواجہ سرکار دی اے
 روہی وچ چین قرار ملے
 اک وار نہیں ، سو وار ملے
 اقبال دعا منگ یار ملے
 رحمت پئی ٹھاٹھاں ماردی اے

آصف فیملی پارک دی سیر

آصف فیملی پارک میں پہلی وار دیکھیا
 اجمیری مسجد دا سوہنا گنبد باشکل مزار دیکھیا
 الحاج احمد علی ہے نیک نمازی بندہ رب دا پیارا
 مسجداں اوتے خرچ کریندا اوہدی زندگی دا ورتارا
 بہاول نگر دی ممتاز شخصیت عزت کرے جگ سارا
 غریباں تے مسکیناں دا اونوں غمخوار دیکھیا
 ایڈا سوہنا فیملی پارک ہر کوئی دیکھن آوے
 دیکھن والا دوجی واری فیملی نال لیاوے
 رات گئے تک گھمے پھرے او بہتیاں خوشیاں پاوے
 میں وی جاء جاء پارک نوں ہے بار بار دیکھیا
 پارک دے وچ گھسن والے رج رج خوشیاں پاون
 ہر طرح دے کھانے پکن جو دل چاہوے کھاون
 چنگے ذائقے والی چائے ٹھا کر ہوئیں پلاون
 ایہو جیا ذائقہ تاں اساں نہ کدی بازار دیکھیا
 کڑیاں وی کدی سیر بہانے فیملی دے نال آندیاں نیں
 مہک پھلاں دیں پہل موراں دی پیاں اپنا دل پرچاندیاں نیں

دو جی واری نال سہلیاں ول ول او تھے آندیاں نیں
 کشتی رانی دے وچ وی پیٹھیا میں انہاں نوں کئی وار ویکھیا
 سوہنی اُچی پہاڑی ویکھ کے خوشیاں ہون دو بالا
 مست ہوا دے جھولے آون کوئی سمجھے درداں والا
 ملے سکون تے فرحت اتھے دکھ رب کریم نے ٹالا
 مہماناں نے وی ایہہ رونق میلا عین جاندی واری ویکھیا
 فیملی پارک دے کبوتر وی پئے ہو ہو کر دے نیں
 بندر بچیاں کولوں چیزاں لے لے پیٹ اپنا پئے بھر دے نیں
 موراں نے جد پہلاں پایاں خوشی دے بدل ورہدے نیں
 نقد و نقدی خوشیاں ملیاں ناں اساں کدی اودھار ویکھیا
 ساز آواز سریلی ایسی دل وچ اتر دی جاوے
 عطاء اللہ دی طرز سی ساری ہر ہک نوں پئی بھاوے
 کونج وچھڑ گئی ڈاروں ایویں وچھڑیاں دی یاد ستاوے
 قادری سائیں پارک دے وچ اساں وی ہک دن اسلم بھٹی وکیل سرکار ویکھیا

کلی فقیر دی

کدی فقر دی کلی وچ آ کڑیے
 تے سترے نصیب جگا کڑیے
 کلی والے رستے نوں بھل نہیوں جاونا
 بلیاں تے جھنگیاں بچ رل نہیوں جاونا
 شوق دا چراغ لے کے سدھے جل آونا
 کلی والے سائیں نوں توں رہبر بنا کڑیے؟؟
 کلی ول آونا توں چھپ کے چھپا کے
 دنیاں دیاں نظراں توں بچ کے بچا کے
 ویکھ لئیں ہر پاسے لمبی نگاہ پا کے
 رستے وچ مکھ توں ناں چادر ہٹا کڑیے
 کلی وائے رستے تے ملے تینوں روشنی
 کلی وچ آ ہن گل نہ کوئی سوچ نی
 لکھیا نصیب جیویں دیویں نہ توں دوش نی
 کلی وچ ہک واری آ آزما کڑیے
 کلی ول سدھا ویکھیں دیوا ہوسی بلدا
 جھنڈا مولیٰ علی والا کلی اُتے ہلدا
 لگے اوتھے ڈر نہ تینوں کسے گل دا
 کلی والے سائیں دی توں بردی کہلا کڑیے

کلی والے راہ اوتے بلدے چراغ نہیں
 کلی وچ آ کے توں ہونا باغ و باغ نہیں
 اوتھے آ کے دھل جانے سارے تیرے داغ نہیں
 توبہ والی کلی وچ سر نوں جھکاء کڑیے
 کلی والے رستے تے خطرے وی ڈھیر نہیں
 سڀ شہہ نالے رہندے بر شیر نہیں
 مولا علی دا صدقہ ہون سارے زیر نہیں
 توں دل وچوں خوف نوں بھگاء کڑیے
 کلی والی رات دے کئی وکھرے نظارے نہیں
 بھل ڈل جان غم جتنے وی سارے نہیں
 چن نال خوش رہندے جیویں ایہہ ستارے نہیں
 کلی والا لگا تیرے دل نوں ایہہ چاء کڑیے
 کلی ول آوناں توں دنیا توں چوری اے
 دروازہ نہیں او لنگنا تے لنگ آناں موری اے
 جے کوئی تینوں وکھ لوے ناں دکھائیں کمزوری اے
 راہ وچ کسے دا نہ دل توں دکھا کڑیے
 کلی والے رستے تے خوف تینوں آوے گا
 کلی والا سائیں تینوں مکھڑا دکھاوے گا
 بانہہ تیری پکڑ کے کلی ول لے جاوے گا
 کلی والے رنگ وچ چنڑی رنگاء کڑیے

کلی دل ٹریں گی تے جھیرے سارے مک جان گے
 سپ شہنہ سارے تینوں تک اوتھے رک جان گے
 عیب پاپ سارے تیرے کلی وچ لک جان گے
 دل تیرا ہووے گا صفن صفاء کڑیے
 کلی دل آونا توں سج کے سجا کے
 گھر والے ساریاں نوں دس کے دساء کے
 دینا لینا ہر دا توں دے کے دیوا کے
 کلی دل ٹرکے تے گل کچھے دی بھلا کڑیے
 کلی وی فقیر دی تے توں وی فقیر دی
 گل وات ہونی اتھے درد دی ضمیر دی
 پناہ سوہنے رب دی تے نالے وڑے پیر دی
 ہن چادر نوں مکھ توں ہٹا کڑیے
 جاء ہن کڑیے توں داغ تیرے دھل گئے
 کیتے جھڑے پاپ سی او اتھے آکے ڈلھ گئے
 آئے نہ او مڑکے جھڑے ایٹھوں جل گئے
 ایہہ دنیا ہے بڑی بے وفا کڑیے
 کلی والی رات تینوں کدی وی نہ بھلے گی
 جدوں آوے یاد ساڈی دھار کجے دی ڈلے گی
 بھیت اسرار والی بات ساری کھلے گی
 پیاء دیوے درشن تینوں گھر آ کڑیے

کلی وچ رہن دی کوئی وکھری بہار اے
 اتھے صاف ہونا تیرے حسن دا نکھار اے
 ہر کوئی تیرے نال کرے گا پیار اے
 توں پیاء نال پیار نوں ودھا کڑیے
 کلی والے سائیں باجھوں تیرا گزرے نہ جھٹ نی
 جٹاں تے ارائیاں والی چھڈ کھٹ وٹ نی
 دلڑی مونہہ لئی اے کشمیر والے بٹ نی
 سوہنا جیویں راضی من لئے رضا کڑیے
 کلی وچ آکے تے ہوویں نہ اداس توں
 دھونے تیرے دھل جان کریں ناں قیاس توں
 رب سوہنے کرم کیتا ہوگئی اج پاس توں
 کلی والے سائیں تنیوں دتی ہے دعا کڑیے
 قادری سائیں کلی وچ جدوں وی توں آویں گی
 گھر والی یاد ساری چھیتی وسر جاویں گی
 کلی والے سائیں دی توں بردی کہلاویں گی
 کلی وچ ریہہ ہن موج مناء کڑیے

☆☆☆☆☆☆

عدلیہ کا انصاف

سیشن جج بہاولنگر دا مہر محمد عارف سیال
 مظلوماں تے بے کساں دا کردا ہے بہت خیال
 مظلوماں دی داد رسی لئی جدوں آپ عدالت آندے
 سن فریاد قانون مطابق حکم صادر فرماندے
 چھیتی عدل ملن تے سائل خوشیاں پاندے
 جسٹس محمد منیر مغل دے نے آپ ہم خیال
 پاک پاکیزہ رہن دا شوق زیادہ نیکاں صحبت پائی
 من پاک تن وی صاف تے ماحول دی چاہن صفائی
 عزت عظمت رب نے دتی بہتی شہرت پائی
 ہر دم رکھدے یاد اللہ نوں کردے صدق مقال
 کرن ہدایت ججز تائیں عدل نوں اپنا
 عدل انصاف قائم کر کے عدلیہ دی شان ودھانا
 چنگی شہرت چنگی ہوندی چنگا کردکھانا
 شعبہ عدل دا ہے در حقیقت مظلوماں دی ڈھال
 بہاول نگر دی قسمت جاگی چنگا جج ہے آیا
 مدت دے پرانے کیساں نوں کر سماعت نمٹایا
 اہل علاقے خوشی منائی مولیٰ کرم کمایا
 مظلوماں تے بے کساں دے دکھڑے دتے ٹال
 سینئر سول جج چوہڑا صاحب چنگے اصولاں والے
 کیساں دی گہرائی وچ جا کے فیصلے دین اوباہلے

ایہو جئے نج ہون تے کون وکیلاں نوں بھالے
 نہ ہون اے جھگڑے مک جاون سب جنجال
 کلم کلمے راؤنڈ تے نکلن کورٹاں نوں چیک کردے
 کدوں آون کس ویلے آون ماتحت انہاں دے ڈردے
 جام عبدالستار گسورا صاحب ہن کسے بھلے گھر دے
 اوکھے سوکھے ویلے پچھن ماتحتاں دا حال
 نیک نگاہ نال ہر کوئی دیکھے نیکاں نسبت پائی
 انہاں دے آون پاروں ہوگئی چنگیائی
 سیال صاحب دے سایہ تلے ماتحتاں موج منائی
 سب اتھے ہوگئے نے خوشحال
 صوبے والے نظر عنایت توں کیوں ہوئے دور
 اوتے عدلیہ تے تلے انتظامیہ گل کرن توں مجبور
 چنگے لوگاں دے بس چنگے ہوندے دستور
 صوبے والیاں دا صرف اک کمرے دا ہے سوال
 قادری سائیں اللہ سوہنے بڑا ہی کرم کمایا
 نج نمازی دین دا غازی ساڈے شہر لگایا
 مظلوماں نے رب دا بڑا ہی شکر منایا
 بہاول نگر تے کرم کیتا ہے رب ذوالجلال
 ☆☆☆☆☆☆☆

فرقت

دل رو رو وقت گزار گیا
 غم یار دا سانوں مار گیا
 جدوں ماہی دے کول وسدے سی
 دکھ ویکھ اسانوں نسدے سی
 لوکی روندے تے اسیں ہسدے سی
 کوئی دشمن دا چل وار گیا
 دل یار نوں ڈھونڈ چلیا اے
 کر وعدہ یار نہ ولیا اے
 میرے دل وچ بھانجھڑ بلیا اے
 تیر شوق دا ہو ہن پار گیا
 دل یار بناء ہون رہندا نہیں
 اے درد ہجر دے سہندا نہیں
 دکھ درد کسے نوں اے کہندا نہیں
 سکھ چین تے نال قرار گیا
 عشق دے روگوں رب بچائے
 یار بنا ہن چین نہ آئے

شوق سجن دا ودھدا جائے
 کیوں سوہنا یار وسار گیا
 قادری سائیں عشق بازار نہ جاویں
 جاویں تاں سچا عشق کماویں
 ہک دن درشن یار دا پاویں
 سوہنا ملے تاں دکھ ہزار گیا

☆☆☆☆☆☆☆☆

اردو کلام

چوہدری گلزار احمد مرحوم

صدر پریس کلب بہاول نگر کی خدمت عالیہ میں نذرانہ عقیدت

صحافیوں کے رہبر و رہنما وہ جو تھے چوہدری گلزار

ان کے جانے سے پرہوانہ خلاف وہ جو تھے چوہدری گلزار

صحافت کے شعبے میں ان کا بڑا نام تھا

ہر ایک کے دکھ بانٹنا یہ ان کا اولین کام تھا

عزت و شہرت ایسی ملی ہر ایک کے دل میں ان کا احترام تھا

ان کے جانے پر ہر آنکھ تھی اشکبار

حکمت عملی ایسی تھی صحافی بھی ہوتے تھے حیران

رعب و دبدبہ دیکھ کر افسر ہو جاتے تھے پریشان

شہر والے تو ان کے نام پر ہوتے تھے قربان

گاؤں شہر کا ہر فرد ان سے کرتا تھا پیار

افسروں کے پاس جانے سے وہ نہ گھبراتے تھے

غریب حقدار کا حق وہ ان سے دلواتے تھے

وہ ہر ایک مصیبت زدہ کے کام آتے تھے

دکھ درد کے ماروں کے وہ تھے مددگار

صحافت کی قیادت میں ان کا ایک نمایاں کردار تھا

ہر صحافی تہ دل سے ان کا تھا طرفدار

عزت و شہرت میں چار سو ان کا پرچار تھا
 جب تک زندہ رہے صحافت کا گرم رہا بازار
 بہت اچھی ہے اولاد ان کی خوشیاں بانٹنے والی
 گر کر رہے اتفاق صدا رہے گی خوشحالی
 اتفاق بھی ایسا جو ہر ایک کیلئے ہو مثالی
 قادری سائیں پھر ہوتا رہے ہمیشہ خوشیوں کا پرچار

ادارہ MPDD لاہور کا آنکھوں دیکھا حال

(ڈپٹی ڈسٹرکٹ اٹارنی محمد اسلم بھٹی بہاول نگر والے کی فرمائش پر لکھی گئی نظم)

آنکھوں دیکھا حال ہم تم کو سنائیں گے

کیسے گزرے MPDD میں دن منظر عام پر لائیں گے

شروع شروع میں آئے یہاں پر دل ہمارے مسرور تھے

پہلے دن تھی خوش طبیعت خوشی کے نشے میں چور تھے

سوچ میں ڈوبے بنے منصوبے فکروں سے ہم دور تھے

بے فکری پر اتنے کھاتے سوچا دوستوں کو بلوائیں گے

اتنے بہت زیادہ خوش ذائقہ تھے کھانے

عزت نفس مطلوب تھی جس کو ہر کوئی جانے

حاضر رہن دماغ ہمارے جیسے مراقبہ میں درویش سیانے

انگلش میں سوال و جواب وہ کیفیت نہ بتلائیں گے

وقت مقررہ ٹائمنگ ملتی دیر ذرا نہ کرتے تھے

دوستوں کو جب ملتے تو دل ہمارے نہ بھرتے تھے

ایسے ہوئے حالات ہمارے پل پل جیتے مرتے تھے

جیسے ہوں گے حالات ہمارے پھر بھی نہ گھبرائیں گے

حال ہمارا ایسا تھا جتنے چست چالاک بھی تھے

ذہنوں میں کچھ خوف تھا کچھ وہ کرب ناک بھی تھے

کئی ہم میں ایسے تھے جو صاحبِ خوشِ پشاک بھی تھے
 تہم ہی بتاؤ کیسے ہم پھر سکھ کی سیج سجائیں گے
 تربیتِ گاہ کے حال میں جب SO تشریف لاتے تھے
 انگلش جن کی ویک تھی وہ بہت ہی گھبراتے تھے
 سی سی ٹی وی کیمرے سارا حال بتاتے تھے
 آئے پسینے دھڑکن سینے سوچا چین سکون نہ پائیں گے
 چاولہ سائیں ہر مشکل کے بعد ہوتی ہے آسانی
 اس دنیا میں اچھا کر جا تیری رہ جائے گی کہانی
 مال و دولت دنیا ساری ایک دن ہو جائے گی بیگانی
 وہ وقت بھی آئے گا جب ہم بہت ہی پچھتائیں گے

دوست کی فرمائش

بڑا افسوس ہے تیری بے وفائی کا
 صدا غم رہے گا تیری اس جدائی کا
 جس باغیچے کو ہم نے پرورش کیا
 کسی موسم میں بھی سوکھنے نہ دیا
 پھولوں کے عین شباب میں جدا کر دیا
 بڑا امتحان تھا میری صبر آزمائی کا
 پھولوں کے نکھار نے دل میں بسیرا کیا
 اندھیرا تھا دل میں سویرا کیا
 جدائی کے غم نے برا حال میرا کیا
 درد اٹھتا رہے گا دل پہ چوٹ لگائی کا
 پھولوں کے نکھار پہ بلبلیں بھی آنے لگیں
 جھرمٹ بنا کے وہ گیت گانے لگیں
 پھولوں پہ بیٹھ کے وہ خوشیاں منانے لگیں
 بڑا دکھ ہوا پھولوں کی خوشبو چرائی کا
 مالی نے کی پھولوں کی بہت ہی رکھوالی
 مگر لالچ میں آکر توجہ ہٹالی

صورتِ حال گئی نہ اس سے سنبھالی
 بڑا چرچا ہوا اس کی رسوائی کا
 چاولہ سائیں پھولوں کی مہک ہے بہت نرالی
 بلبلوں کو بھی مل جائے گی اک دن دیس نکالی
 چمن رہ جائے گا سب خالی کا خالی
 تجھے کیا ملے گا دنیا میں دل بہلائی کا

بہارِ جہلم

(بابا فضل دین رجسٹرار ہائی کورٹ کی فرمائش پر)

میری آنکھوں سے دیکھے کوئی بہارِ جہلم
 دل و جان سے وہ ہوگا نثارِ جہلم
 عشقِ الہی کا سمندر وہاں بہتا ہے
 اک مرد قلندر جہاں رہتا ہے
 دکھ درد غریبوں کے وہ سہتا ہے
 سب کرتے ہیں تجھ سے پیارِ جہلم

تیرے باسی بہت ہی پیار والے ہیں
 ان کے دل بہت ہی اُجالے ہیں
 وہ ہراک کے کام آنے والے ہیں
 تیرے منگلا میں بہتا ہے آبشارِ جہلم
 مئے پینے سب جہلم کو جاتے ہیں
 پیا بھر بھر جام سب کو پلاتے ہیں
 پیا جب موج میں آتے ہیں
 تو پیاسا نہیں رہتا کوئی مینوارِ جہلم
 قادری سائیں میخانے کے سہارے ہم جیتے ہیں
 توحید و رسالت کی مئے ہم پیتے ہیں
 دلبر کے سنگ جو دن بھی بیتے ہیں
 یاد کر کے دل روتا ہے زارو نزارِ جہلم

دل بے قرار

بڑا شوق تھا دیدار کا دیکھ کر دل کو قرار آگیا
چہرہ انور کے دیدار سے میری آنکھوں میں کتنا خمار آگیا

دیکھنے کو ہم بڑے مجبور تھے
مجبوری تھی کہ محبوب ہم سے دور تھے
دیکھ کر ہمارے دل اتنے مسرور تھے
جیسے طیبہ کا کوئی بازار آگیا

بڑا بیتاب تھا دل دیدار کا
پانی رواں تھا آنکھوں کے اشک بار کا
پتہ نہ دیتا تھا کوئی میرے غم خوار کا
اک بار دیکھا دل دیکھنے بار بار آگیا

ان کی ہر ہر ادا مجھ کو یاد ہے
دل روتا ہے کر کر کے فریاد ہے
مل جائیں وہ دل ہو جائے شاد ہے
ان کے آنے سے ابر بہار آگیا
بڑی دلکش تھی ان کی ادائیں
دیکھنے والوں کے دل میں اترتی ہی جائیں

چہرہ انور سے جب وہ پردہ اٹھائیں
 تڑپتے ہوئے پروانوں کا اک انبار آگیا
 قادری سائیں طلب یار میں زندگی گزاردی
 بازی عشق کی جیت کے کیوں ہاردی
 جان جب محبوب کے نام پے وار دی
 پھر دکھانے جھلک محبوب اک بار آگیا

تمنا دیدار مرشد

تیرے شہر میں ہم بھی آئیں گے
 قسمت نے دیا ساتھ تو دیدار بھی پائیں گے
 تیرے شہر کی بہاریں بہت یاد آتی ہیں
 تیری مخمور نگاہیں دل پہ تیر چلاتی ہیں
 تیری ادائیں مجھ کو بہت ہی بھاتی ہیں
 تیرے شہر میں ہم بھی نشیمن بنائیں گے
 ہم ترس رہے ہیں تیرے دیدار کے لیے
 ہم مارے مارے پھر رہے ہیں تیرے پیار کے لیے
 ہم تڑپ رہے ہیں تیری محفل کے انوار کے لیے
 کبھی تو تیری محفل میں دل کی پیاس بجھائیں گے
 ہمارے شہر میں پیاء جب تشریف لائیں گے
 غم زدہ لوگ غم کی داستان سنائیں گے
 نگاہِ لطف و کرم جب وہ ہم پہ فرمائیں گے
 ہمارے دل بھی خوشی سے جھوم جائیں گے
 محبوب سے ہم بیٹھے ہیں بہت دور
 مگر دل ملنے کو ہوا ہے مجبور

قسمت میں لکھا ہے تو ملیں گے ضرور
 ان کو ملنے کے لیے ہم ان کے کوچہ میں جائیں گے
 چاولہ سائیں ان کی ملاقات ہوہی جائے گی
 حوصلہ رکھ نہ گھبرا رحمت کی برسات ہوہی جائے گی
 سب مہربانوں سے مہربان رب کی ذات ہوہی جائے گی
 اک دن وصل شرابِ محبوب ہمیں بھی پلائیں گے

محبوب کی یاد میں

اب تو آجا سا جن کہ ماحول ہے بڑا ساز گار
 میری بے چین نگاہوں کو کب سے ہے انتظار
 دل روتا ہے اور آنکھیں اشکبار رہتی ہیں
 محبوب کے ملنے کا یہ بار بار کہتی ہیں
 ہجر کی غمگین گھاٹیوں میں کب سے یہ رہتی ہیں
 یہ پیاسی ہیں ہونا چاہیے اب تو دیدار
 برسات کے موسم میں دل ملنے کی تمنا کرتا ہے
 شمع کی خاطر پروانہ جان کی پرواہ نہ کرتا ہے
 زندہ رہے یا مرجائے دکھ درد صبر سے وہ جرتا ہے
 حضرت عشق کی منزل میں آتے ہیں دکھوں کے انبار
 چاولہ سائیں ساون کے مہینے میں گھٹا جب چھاجاتی ہے
 دکھ درد کے ماروں کو محبوب کی یاد ستاتی ہے
 قسمت والے ملتے ہیں بد قسمت سچ نہ بھاتی ہے
 ملنے والے خوشیوں کا کرتے ہیں پرچار

☆☆☆☆☆☆☆☆